

ЖЕТА

ЧАСОПИС

7/165 жовтень 2020

ЛЬВІВСЬКА АРХІЄПАРХІЯ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ

«Хто правду чинить - іде до світла»
(від Івана 3,21)

ЗВЕРНЕННЯ

Синоду Єпископів Києво-Галицького Верховного Архиєпископства УГКЦ до вірних та всіх громадян з нагоди місцевих виборів

Дорогі брати та сестри у Христі!

Двадцять п'яте жовтня 2020 року визначене Верховною Радою України як дата проведення чергових виборів депутатів місцевих рад і сільських, селищних та міських голів. Зміна виборчого законодавства та адміністративно-територіальна реформа завершують процес децентралізації в Україні, внаслідок якого органи місцевого самоврядування отримують значно більше повноважень і ресурсів. Територіальна громада стане місцем, де ухвалюватимуться важливі для українського суспільства рішення. Тому чергові вибори вимагають особливо відповідального ставлення з боку мешканців територіальних громад.

Беручи до уваги особливе значення цьогорічних виборів до органів місцевого самоврядування, «цієї кузні кадрів, де під пильним оком ближніх виховуються характери справжніх державних мужів» [1], вважаємо за необхідне звернутися до вірних нашої Церкви та всіх громадян України. Закликаємо вас до свідомої участі у виборах, а осіб, відповідальних за їх організацію, прохаємо докласти всіх можливих зусиль, щоб забезпечити відкритий і чесний виборчий процес.

Обираючи сьогодні представників місцевої влади, ми обираємо майбутнє нашої держави, а оскільки йдеться про вибори місцевих органів влади, то це майбутнє неминуче відобразиться в конкретиці нашого щоденного життя — позначиться на нас самих, на наших дітях і родинах. Як добрі християни, ми не можемо відмовитися від своєї відповідальності за впорядкування громадського життя на євангельських цінностях та на засадах соціального вчення Церкви. Саме тому через участь у цьогорічних виборах ми знову покликані «розпізнавати та здійснювати зобов'язання справедливості та милосердя в суспільному житті» [2].

Цьогорічні вибори до органів місцевого самоврядування відбуваються на тлі особливих викликів, пов'язаних із поширенням у світі та в Україні коронавірусної хвороби. Попри загрози, що несє із собою пандемія, не маємо права в цей важливий для країни час допустити, щоби наш острах перед цією небезпекою став загрозою українській державності. Тому звертаємося до представників влади з проханням створити належні санітарно-епідеміологічні умови для гарантування громадянам України максимальної безпеки на виборчих дільницях. Особливу увагу в день голосування слід приділити членам дільничних виборчих комісій та їх відповідному забезпеченню протиепідемічними засобами. Із належною повагою слід поставитися до права на власний голос тих громадян, які хворіють чи перебувають в умовах самоізоляції, та забезпечити їм можливість законного волевиявлення. Відповідальне ставлення до організації самого процесу може захистити здоров'я та права громадян нашої країни. Закликаємо всіх виборців у день голосування

обов'язково дотримуватися вимог Уряду щодо запобігання розповсюдженню інфекції та за жодних обставин не легковажити здоров'ям і життям власним та свого ближнього. Ідучи на виборчі дільниці, використовуйте захисні маски, дотримуйтеся безпечної соціальної дистанції, мийте руки та обробляйте їх антисептичними засобами, принесіть із собою власне письмове приладдя для заповнення бюлетеня. Представників вразливих соціальних груп просимо в день голосування прийти в такий час, коли передбачається присутність найменшої кількості людей на дільницях, щоб уникнути додаткових загроз для власного здоров'я. Заохочуємо наших душпастирів звернутися з проханням до наших вірних не відкладати голосування до часу після Літургії, щоб уникнути надмірного скупчення людей на виборчих дільницях.

Нагадуємо всім нашим вірним, що участь християн у суспільно-політичному житті завжди має бути спрямована до забезпечення спільного блага. Кожен мирянин, який бере участь у суспільно-політичному процесі, зобов'язаний своїм християнським сумлінням втілювати у своїй діяльності Божі заповіді та діяти відповідно до принципів і засад Христового Євангелія [3]. Доля країни та майбуття нашого народу вимагають сьогодні від нас відповідального ставлення до власного громадянського

обов'язку.

Обираючи представників місцевої влади, слід звернути увагу на їхню відповідність таким ціннісним засадам, як порядність і відповідальність, шира та діяльна любов до України, готовність віддано трудитися заради спільного добра в громаді та в державі. Звертаємося до кожного громадянина України з проханням зробити власний вибір свідомо та зважено, після ретельного молитовного розпізнавання, та за жодних обставин не торгувати власним голосом і сумлінням. Сьогодні безпеку українському суспільству та правильний напрямок розвитку Українській Державі може гарантувати лише наша особиста відповідальність.

Нехай всемілостивий Господь пошле нашому народові свою небесну мудрість, щоби в таких складних і незвичних для нас обставинах ми виконали свій громадянський і християнський обов'язок для добра нашої незалежної і вільної Батьківщини! Благословення Господнє на вас!

Від імені Синоду Єпископів
Києво-Галицького Верховного Архиєпископства
† СВЯТОСЛАВ
Дано в Києві,
при Патріаршому соборі Воскресіння Христового,
у день Святого священномученика Кипріяна,
15 жовтня 2020 року

Рішення II Синоду Єпископів Львівської Митрополії УГКЦ

1. Внести чергові поправки до проекту герба Львівської Митрополії та розглянути його на наступному Синоді.
2. Пропонувати винести на розгляд Синоду Єпископів Києво-Галицького Верховного Архиепископства УГКЦ питання про порядок:
  - рукоположення кандидатів до священства, які звертаються з інших єпархій;
  - прийняття до УГКЦ священників із православної церкви.
3. Доручити експертній групі каноністів при Синоді єпископів Львівської Митрополії опрацювати питання щодо можливості звершення Божественних Літургій св. Івана Золотоустого в часі Великого посту. Винести згадане питання на розгляд Синоду Єпископів Києво-Галицького Верховного Архиепископства УГКЦ.
4. Доручити о. Остапу Савруку, залучивши компетентних фахівців, опрацювати питання про нагородження священників церковними відзнаками і представити на працювання на наступному Синоді єпископів Львівської Митрополії.

† ІГОР

Архиепископ і Митрополит Львівський

с. Сивороги, Перемишлянського району Львівської області, 02.06.2020 р. Б.

Опубліковано: 30.09.2020 р. Б.

Освячення храму святих мучениць Віри, Надії, Любові та їхньої матері Софії

4 жовтня 2020 року Високопреосвященний владика Ігор, Архиепископ і Митрополит Львівський, звершив освячення новозбудованого храму святих мучениць Віри, Надії, Любові та їхньої матері Софії у м. Львові (вул. Миколайчука).

Митрополит очолив Архиерейську Божественну Літургію, яку йому співслужив адміністратор парафії о. Андрій Корчагін та численне духовенство.

По завершенні Літургії Архиерей вручив нагороди священнослужителям та подячні грамоти жертводавцям, що долучилися до зведення святині.

Святкування у Львівській Духовній Семінарії

11 жовтня 2020 року, у вісімнадцяту неділю по Зісланні Святого Духа, у Львівській Духовній Семінарії Святого Духа (м. Львів, вул. Хуторівка, 35) відбулися урочистості з нагоди початку нового академічного року.

З цієї нагоди Семінарію відвідав Високопреосвященний владика Ігор, Архиепископ і Митрополит Львівський. Ще у переддень, у суботу, 10 жовтня Митрополит Львівський, очолив Вечірню та Архиерей звершив піддияконське поставлення братів 6-го курсу Семінарії. Відтак у неділю 22 семінаристи першого курсу та 1 семінарист з програми «Пізніх Покликань» отримали з рук Митрополита благословення носити підрясники.

Високопреосвященний владика Ігор очолив Архиерейську Божественну Літургію та освятив розписи ліворуч та праворуч від іконостасу семінарійного храму.

Празник Покрову Пресвятої Богородиці на Святоюрській горі

14 жовтня 2020 року, в день празника Покрову Пресвятої Богородиці, Високопреосвященний владика Ігор, Архиепископ і Митрополит Львівський, звершив Архиерейську Божественну Літургію в Архиепідраальному Соборі святого Юра (м. Львів, пл. Св. Юра, 5).

Свято Покрову Пресвятої Богородиці є також престольним празником Архиепідрали, з нагоди якого Святіший Отець Папа Римський уділяє повний відпуст вірним. По завершенні Літургії, яку Архиерееві співслужили сотрудники Собору, вірні звершили молитву в наміреннях Святішого Отця, а Митрополит уділив відпуст та Архиерейське благословення.

Опісля на подвір'ї Собору був завершений Чин освячення води, а відтак Митрополит окропив нею парафіян та гостей Святоюрського Собору.

З нагоди празника також відбулося кілька святкових заходів, серед яких – ярмарок виробів ручної роботи, що його організувала спільнота молоді з особливими потребами "Крок за кроком". Виручені кошти за вироби, створені руками вихованців спільноти, яка діє при Катехитичному центрі Львівської Архиепархії, будуть використані на ремонт приміщення, де відбуваються її зустрічі.

Дияконське рукоположення Андрія Сивака

27 вересня 2020 року, у день свята Всеірного Воздвиження Чесного і Животворящего Хреста Господнього, Високопреосвященний владика Ігор, Архиепископ і Митрополит Львівський, звершив Архиерейську Божественну Літургію в Архиепідраальному Соборі святого Юра (м. Львів, пл. Св. Юра, 5).

Архиерееві співслужили сотрудники Собору та запрошене духовенство. В часі Літургії владика рукоположив у дияконство піддиякона Андрія Сивака.

Храмовий празник у с. Воля Старицька

У день храмового празника, 14 жовтня 2020 року, Проесвященний владика Володимир, єпископ-помічник Львівської Архиепархії, відвідав парафію Покрову Пресвятої Богородиці в с. Воля Старицька Новояворівського деканату.

Архиерей звершив благословення храму для початку служіння Літургії та освячення дзвонів. Відтак відбулася Архиерейська Божественна Літургія, яку владіці співслужило місцеве та запрошене духовенство.

Іерейське рукоположення диякона Юліана Вендзіловича

У день празника Різдва Пресвятої Владичиці нашої Богородиці і Приснодіви Марії, 21 вересня 2020 року, Високопреосвященний владика Ігор, Архієпископ і Митрополит Львівський, звершив Архієрейську Божественну Літургію в Архикатедральному Соборі святого Юра (м. Львів, пл. св. Юра, 5).

В часі Літургії, звершеної у співслужінні сотрудників Собору та запрошених ієреїв, Митрополит рукоположив у священство диякона Юліана Вендзіловича.

Візитація парафії Пресвятої Богородиці Володарки України

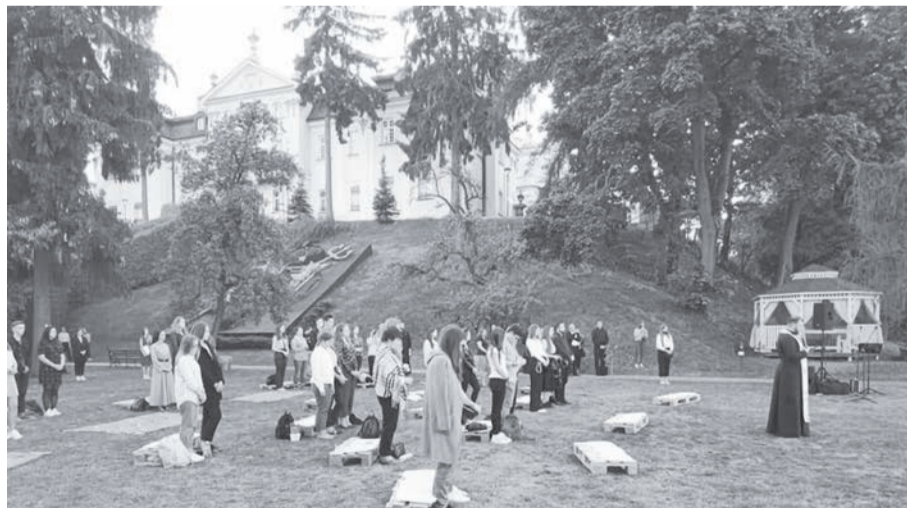
14 вересня 2020 року відбулась візитація нашої парафії під головуванням Преосвященного владика Володимира, єпископа-помічника Львівської Архієпархії.

Цього дня відбулось знайомство з парафією, спільнотами та організаціями, молоддю, катехитами, братством та сестринством. Владика Володимир разом із представниками Курії Львівської Архієпархії поспілкувалися із парохом та парафіянами, обговорили актуальні питання та виклики, що стосується розвитку парафії.

Також владика Володимир відвідав парафіянку храму Пресвятої Богородиці Володарки України п. Марію Пугач-Васько. Пані Марія була репресована та засуджена до 25 років таборів. З нагоди 30-ліття виходу УГКЦ з підпілля за відданість і любов до Церкви, непохитність у вірі в часи переслідувань і активну участь у розбудові нашої Церкви в умовах свободи, п. Марію нагороджено подякою Архієпископа і Митрополита Львівського Ігора.

*Джерело: фейсбук-група храму Пресвятої Богородиці Володарки України
Прес-служба Львівської Архієпархії*

Зустріч лідерів та духівників молодіжних спільнот

24 вересня 2020 року в Митрополичих садах на Святоюрській Горі (м. Львів, пл. св. Юра, 5) відбулась зустріч лідерів та духівників молодіжних спільнот Львівської Архієпархії УГКЦ.

Зустріч розпочалася зі спільної молитви, опісля відбулось представлення проєктів Молодіжної Комісії ЛА УГКЦ. Духівники спільнот обговорювали труднощі душпастирського служіння молоді в час пандемії. Коротке слово також мав Преосвященний владика Володимир, єпископ-помічник Львівської Архієпархії. Владика поділився і власним досвідом проводу над молодіжною спільнотою.

Відкриття дитячого простору дошкільної освіти “Ангелики”

30 вересня 2020 року Високопреосвященний владика Ігор, Архієпископ і Митрополит Львівський, освятив дитячий простір дошкільної освіти “Ангелики”, що діятиме при Домі Милосердя святого Миколая Центру Опіки Сиріт ЛА УГКЦ (м. Львів, вул. Короленка, 7).

Митрополит звершив Архієрейську Божественну Літургію у співслужінні о. Романа Прокопця та капеланів Львівської Архієпархії. Відтак відбулося освячення та відкриття освітнього простору.

Джерело: Духовна велич Львова

19-ліття НВК “Школа-гімназія святої Софії”

30 вересня 2020 року, у день пам'яті святих мучениць Віри, Надії, Любові та їхньої матері Софії, Преосвященний владика Володимир, єпископ-помічник Львівської Архієпархії, молився зі спільнотою НВК “Школа-гімназія святої Софії”.

З нагоди 19-ліття навчального закладу владика очолив Архієрейську Божественну Літургію в храмі Пресвятої Євхаристії. На спільну молитву зібралися учні, викладачі та працівники НВК. По завершенні Літургії Архієрей також окропив усіх присутніх освяченою водою, благословляючи на добрий навчальний рік.

Зустріч медичних капеланів Львівської Архієпархії

12 жовтня 2020 року на Святоюрській горі (м. Львів, пл. св. Юра, 5) відбулась зустріч медичних капеланів Львівської Архієпархії УГКЦ.

Зустріч очолив о. Тарас Гадомський, голова референтури душпастирства охорони здоров'я ЛА УГКЦ, участь у ній взяли 16 медичних капеланів із львівських та районних лікарень. На зборах було обговорено важливість потреби присутності медичного капелана в лікарні в час пандемії, служіння хворим та медичному персоналу. Також звернуто увагу на належний стан та статус лікарняних каплиць.

У зборах взяли активну участь важливі гості – голова комісії УГКЦ у справах душпастирства охорони здоров'я с. Севастіяна (Карвацька), а також головний епідеміолог Львівщини п. Наталя Тімко-Іванченко. Зокрема, п. Наталя розкрила перед медичними капеланами особливості вірусу (COVID-19): статистика, спосіб передачі, симптоматику, способи лікування, а також розповіла, яким чином можна вберегти себе у лікарняному середовищі, при контакті з носіями вірусу. Священники-капелани мали можливість ставити запитання щодо цієї тематики.

Відтак с. Севастіяна, у своєму виступі зацентрувала на таких важливих аспектах перспективи розвитку медичного капеланства:

- 1) Процес розпрацювання державного законопроекту про офіційний статус медичного капелана у медзакладах;
- 2) Вишкіл медичних капеланів: клінічна душпастирська освіта на базі лікарні, визнана Державою.

Опісля о. д-р Андрій Логін, директор благодійного фонду “Шпиталь імені Митрополита Андрея Шептицького”, заанонсував можливість для духовенства зробити ІФА-тест в Шпиталі. Також психотерапевт Шпиталю розповіла про проєкт допомоги медикам при емоційному вигоранні.

На завершення зборів медичні капелани отримали засоби особистого захисту, а також мали можливість придбати посібник для медкапелана та іншу літературу.

Повідомив: о. Тарас Гадомський, референт у справах душпастирства охорони здоров'я Львівської Архієпархії УГКЦ

Зустріч голів Екуменічних Комісій УГКЦ

15 жовтня 2020 року у Львові розпочалася щорічна зустріч голів Екуменічних Комісій УГКЦ під назвою: «Екуменізм в Україні: Mission impossible?»

На Філософсько-богословському факультеті УКУ (м. Львів, вул. Хуторівка, 35А) відбулася зустріч із заступником декана Тарасом Тимом та відвідини інституту екуменічних студій, які провів Тарас Курилець.

Також голови епархіальних Комісій представили свою роботу на місцях та обговорили майбутню співпрацю.

Відтак відбувся круглий стіл на тему: «Екуменізм в Україні: Mission impossible?» Його основними тезами стали фундаментальні принципи екуменічного руху Католицької Церкви, а також досягнення екуменічного руху на Заході та український контекст.

Доповідачі круглого столу:

Завершився перший день зустрічі Вечірнею в Патріаршому домі, до якої долучився

- о. Іван Дацько, Президент Інституту екуменічних студій УКУ
- Павло Смицнюк, Директор Інституту екуменічних студій УКУ
- Тарас Курилець, науковий працівник Інституту екуменічних студій УКУ
- о. Роман Фігас, науковий працівник Інституту екуменічних студій УКУ
- Мирослав Маринович, віцекоректор УКУ.

Модерував круглий стіл о. Ігор Шабан, голова Екуменічної Комісії УГКЦ.

Преосвященний владика Володимир, єпископ-помічник Львівської Архиепархії.

У другий день зустрічі відбудеться Божественна Літургія в Патріаршому домі, сніданок та відвідування Митрополита Філарета (Кучерова).

Пресслужба Львівської Архиепархії

У парафії Покрову Богородиці УГКЦ у Будапешті відбувся ювілейний парафіяльний празник

11 жовтня 2020 року українська греко-католицька громада в Будапешті відзначила перший ювілейний (п'ятий) парафіяльний празник з нагоди Покрову Пресвятої Богородиці.

Святковий день розпочався із урочистої Божественної Літургії у храмі Святого Михаїла, що на туристичній вулиці Ваці, де українці збираються на Богослужіння.

Молитву очолив отець Андрій Беленкевич, ЧСВВ, із монастиря в Марія Повч (Угорщина). У своїй проповіді отець Андрій підкреслив значення свята Покрову Богородиці, а особливо для українського народу та війська.

Отець Дам'ян Габорій, духовний наставник для громади в Будапешті, у своїй промові зауважив: "Розвиток нашої парафіяльної спільноти не є простим, бо постійно натрапляємо на різні перешкоди, але наочно бачимо, як покров Богородиці, нашої Небесної Матері, постійно захищає парафію від злих впливів".

До присутніх у храмі з привітальним словом звернулася пані Люба Непоп, Посол України в Угорщині, та Ліліана Грекса, яка від імені українських самоврядувань II і VII районів Будапешта подякувала парафії за щорічну співпрацю в організації свята Дня козацтва та Дня захисника Вітчизни.

Святковий день завершився концертною програмою за участю дітей парафії, церковної "Рідної школи" та відомих українських музикантів в Угорщині Ференца Берната і Романа Меденці.

За матеріалами пресслужби УГКЦ в Угорщині

В Южноукраїнську єпископ освятив пам'ятну дошку Небесній сотні та загиблим воїнам АТО

14 жовтня, у день свята Покрову Пресвятої Богородиці, у парафії Всіх святих українського народу УГКЦ в м. Южноукраїнськ Миколаївської області владика Михайло, екзарх Одеський, спільно з о. Ігорем Вороною, парохом парафії, освятили пам'ятну дошку (банер) Небесній сотні та загиблим воїнам-героям міста Южноукраїнськ, а також всім загиблим в зоні АТО, ООС.

Цього дня владика також вшанував пам'ять загиблих Героїв біля меморіального пам'ятника, що розташований на Меморіальній площі в місті Южноукраїнськ.

У своєму зверненні до вірних екзарх Одеський пригадав деякі з історії про опіку Матері Божої над українським народом, а також наголосив, що і в теперішній нелегкій часи Богородиця не залишає нас без своєї опіки. Відтак, після Божественної Літургії, владика Михайло у присутності вірних здійснив чин освячення пам'ятної дошки та помолився панахиду.

Довідка

Релігійна громада Української Греко-Католицької Церкви в місті Южноукраїнськ заснована 28 жовтня 2005 року. У 2008 році було розпочато будівництво храму, а вже 25 червня 2018 року Глава й Отець УГКЦ Блаженніший Святослав освятив новозбудований храм Всіх святих українського народу. Будівництво провадив о. Ігор Ворона. Також у місті з 2016 року здійснюють місійне служіння сестри Згромадження святого Йосифа.

Пресслужба Одеського екзархату

У Львові завершився курс медіаосвіти для монашества

У Львові від початку вересня, за сприяння Патріаршої комісії у справах монашества, тривав унікальний курс медіаосвіти для монашества. Інтернет, на сьогодні, – це тренд, який також може бути і потужним інструментом евангелізації, однак не всі знають, як зацікавлювати аудиторію, створювати відео, актуальні інформаційні приводи.

Опанувати ці важливі вміння навчав під час курсу, його керівник ерм. Лука Михайлович.

Головною метою програми було допомогти членам чернечих спільнот навчитися вибудовувати ефективну комунікацію інституції, яку вони представляють.

Відтак учасники курсу довідалися як створювати відеоблоги, як писати новини, розрізняти журналістські жанри, робити відеоконтент, різноманітні афіші, будувати ефективну команду і організувати такі події, на які люди справді прийдуть. Цікаво, що курс мав не лише теоретичну складову, але й практичну. Саме тому, всі, хто долучилися, мали нагоду побачити новостворені відео із життя монастирів, довідатися про ремесла, які там розвиваються, більше розкрити для себе харизму конкретних Згромаджень і архітектурну цілісність старовинних монастирських будівель.

Одна із учасниць курсу, сестра-василіянка, розповіла, що у монастирях зараз відчують потребу вибудовування ефективної комунікації з іншими Згромадженнями, з тим, щоб вчасно і якісно надавати інформацію про свою діяльність і служіння Патріаршій комісії у справах монашества. Для цього потрібні медіавміння.

Наприкінці курсу, ерм. Лука Михайлович, а також заступниця голови Патріаршої комісії у справах монашества, с. Магдалина Витвицька, ЧССВ вручили усім учасникам сертифікати. С. Магдалина підкреслила, що ідея такого курсу визрівала давно, адже у ньому була відчутна потреба – до неї звертаються представники духовенства із різних областей України із запитом на участь у такому курсі. Ерм. Лука Михайлович, зі свого боку, повідав, що він провів цей курс не для себе, але для учасників, щоб вони могли забезпечити медійний супровід своїх монастирів, і наголосив, що готовий знову проводити такий курс, коли набереться нова група.

За матеріалами: Духовна велич Львова

Владика Діонісій Ляхович зустрівся з архієпископом Мілану

7 жовтня в архієпископському палаці Мілану відбулася зустріч преосвященного владика Діонісія, делегата з повними правами апостольського екзарха для українців візантійського обряду, з архієпископом Мілану Маріо Енріко Дельпіні.

У зустрічі взяли участь також о. Андрій Солецький, керівник Секретаріату Глави УГКЦ в Римі, та о. Ігор Крупа, капелан української громади Мілану. Під час зустрічі владика Діонісій висловив архієпископу Мілану вдячність за опіку над українською громадою та розповів про виклики та завдання УГКЦ в душпастирському служінні українським мігрантам в Італії. Архиєреї також обговорили нові душпастирські потреби вірних УГКЦ на території Міланської архієпархії.

Архієпископ Дельпіні висловив вдячність владіці Діонісію за візит та запевнив його у співпраці з новоутвореним екзархатом УГКЦ в Італії.

Пресслужба Апостольського екзархату в Італії

У Донецьку відзначили храмове свято

Покров Пресвятої Богородиці – особливе свято для Донецького екзархату Української Греко-Католицької Церкви, адже саме в цей день відзначаємо храмовий празник катедрального собору в місті Донецьку.

Вірні всіх донецьких парафій УГКЦ об'єдналися в головному храмі, де була відслужена святкова Божественна Літургія, яку очолив митрофорний протоієрей Михайло Заверчук, настоятель катедрального собору Покрову Пресвятої Богородиці. Парохів співслужили о. Дмитро Дехтярьов і о. Святослав Розлуцький.

Під час проповіді отець Михайло наголосив на тому, що Пресвята Богородиця завжди допомагає людству, ніколи не залишаючи не вислуханими наші молитви: «Як колись, так і тепер, Богородиця піклується про все людство. Вона завжди готова прийти на допомогу всім тим, хто звертається до неї в щирій молитві. Підтвердженням цих слів є численні чуда і об'явлення, велика кількість чудотворних ікон, які наш народ по-особливому почитає під час паломництв і прощ».

По завершенні святкової Літургії священники звершили Чин освячення води та окропили вірних, після чого вділили всім святкове мирування.

З піднесеним духом усі парафіяни дякували Богові за те, що прожили ще один рік, та просили Пресвяту Богородицю, щоб вона і надалі покривала своїм святим омофором наш народ та все людство під час теперішніх випробувань – пандемії коронавірусу, а також випрошувала в Бога мир і спокій у всьому світі.

Пресслужба Донецького екзархату УГКЦ

Медична делегація УГКЦ взяла участь у III Національному конгресі з паліативної та госпітальної допомоги

9 жовтня у Києві відбувся III Національний конгрес з паліативної та госпітальної допомоги, в якому, з благословення Блаженнішого Святослава, взяла участь делегація УГКЦ. Це, зокрема, представники Комісії УГКЦ у справах душпастирства охорони здоров'я - с. Севастіяна Карвацька, голова комісії, та пані Мирослави Полець, референт, і голова Комісії душпастирства охорони здоров'я Київської архієпархії о. Віталій Воеца.

Під час секційних виступів учасники Конгресу говорили про роль медичного капелана в УГКЦ.

Сестра Севастіяна Карвацька представила напрацювання Української Греко-Католицької Церкви, зокрема комісії, яку вона очолює, у сфері медичної допомоги. Особливу увагу доповідачка звернула на питання вишколу медичних капеланів. Відтак наголосила на важливості присутності медичного капелана у хоспісах і в паліативних відділеннях.

На завершення о. Віталій Воеца розповів про служіння медичного капелана в УГКЦ. Священник поділився своїм досвідом, а також вказав на труднощі, які йому доводиться долати щодня, здійснюючи служіння.

Департамент інформації УГКЦ

Екологічні місії з нагоди храмового свята відбулися у с. Володимирці

13 жовтня 2020 року в парафії Покрови Пресвятої Богородиці у с. Володимирці вперше відбулися екологічні місії. За день до храмового свята о. Петро Пиріг запросив екореперента Стрийської єпархії УГКЦ о. Олега Кобеля, щоб донести до своїх вірних важливу науку про відповідальність за все створіння.

Як і на інших парафіях, ці місії розпочалися з Божественної Літургії, під час якої гість зі Стрия виголосив екологічну руку на тему віри в Бога Творця і відповідальності за його творіння. В науці було наголошено на важливості умілого господарювання в селі, що відображувало би нашу віру в Бога.

Наступна зустріч відбулася в місцевій школі. Взнявши за основу екологічні казки про їжачка Гачка, екореперент показав важливість особистого вкладу в те, що ми називаємо «піклуванням про створіння». Не менше говорилося і про екологічні гріхи, які мають далекосяжні наслідки для всього людства. Діти отримали на згадку наклейки та закладки, а шкільна бібліотека видання Бюро УГКЦ з питань екології.

Останнім етапом місії стала зустріч у сільській раді з сільським головою п. Володимиром Ємцем. Він майже 20 років вірою і правдою служить громаді. Священники обговорили низку проблем та екологічних викликів і запропонували співпрацю з церковною громадою у їх вирішенні. Зокрема багато говорилося про здобутки: централізоване водопостачання, вивіз сміття, газифікація та благоустрій села.

На завершення, о. Олег Кобель привітав о. Петра та п. Володимира з їх храмовим святом і висловив побажання частіше зустрічатися з таких нагод, як ці екомісії.

Інформаційна служба Бюро УГКЦ з питань екології

Папа Франциск: Голод – це не лише трагедія людства, але й ганьба

Глава Католицької Церкви звернувся зі посланням з нагоди Всесвітнього дня продовольства, що цього року збігається із 75-ю річницею заснування Продовольчої та сільськогосподарської організації ООН (FAO).

«Голод є не лише трагедією для людства, але також його ганьбою. Значною мірою він є викликаний нерівномірним розподілом плодів землі, до чого додається нестача інвестицій у сільськогосподарський сектор, наслідки кліматичних змін і зростання кількості конфліктів у різних частинах планети. З іншого боку, на смітник викидаються тони продовольства. Перед обличчям такої дійсності ми не можемо залишатися нечутливими чи паралізованими. Ми всі є відповідальними», – наголошує Папа Франциск у своєму відеопосланні, скерованому до Директора Продовольчої та сільськогосподарської організації ООН (FAO) Цюя Дуньюя та всіх співробітників цієї структури з нагоди Всесвітнього дня продовольства, що відзначається 16 жовтня, а цього року збігається із 75-ю річницею заснування згаданої організації.

Покликаючись на тему цього річного Всесвітнього дня, що звучить «Виростити, нагодувати, підтримати. Разом. Наші дії – це наше майбутнє», Святіший Отець зазначив, що вона вказує на необхідність об'єднати зусилля та діяти рішуче. Адже протягом 75-ти років своєї діяльності FAO «навчилася, що не вистачить виробити їжу, не менш важливими є сталість продовольчих систем, аби вони були спроможними надати здорову їжу, доступну всім».

«Йдеться про те, щоби впроваджувати інноваційні рішення, що можуть перемінити наш спосіб виробництва та споживання харчів задля добробуту наших спільнот і нашої планети, посилюючи здатність відновлювання та сталості на тривалий період», – сказав Папа, підкреслюючи, що цей період великих труднощів, викликаних пандемією, ще більше вимагає підтримати ініціативи різних міжнародних інституцій на користь сприяння сталому й диверсифікованому сільському господарству, підтримати малі сільськогосподарські спільноти та співпрацювати задля розвитку села в найбільш вразливих країнах світу.

За словами Глави Католицької Церкви, зростає усвідомлення необхідності дати відповідь на виклики цієї «епохи протиріч». Бо, з одного боку, ми є свідками безпрецедентного поступу в різних ділянках науки, а з іншого – світ стоїть перед обличчям багатьох гуманітарних криз. Незважаючи на зусилля останніх десятиріч, зростає кількість людей, які змагаються голодом і відсутністю продовольчої безпеки, а пандемія ще більше погіршує цей показник. Тож наголосивши на тому, що голод є ганьбою людства і що відповідальність лежить на нас усіх, Папа зазначив, що триваюча криза вимагає «конкретних дій задля викорінення голоду в світі».

«Іноді, діалектичні чи ідеологічні дискусії віддаляють нас від досягнення цієї мети, й ми дозволяємо на те, аби наші брати й сестри і далі помирили через нестачу їжі. Сміливим рішенням було би з коштів, які задіяні в озброєння та інші військові видатки, створити «Всесвітній фонд» для того, аби остаточно викоринити голод і зробити внесок у розвиток найбільш вразливих країн. Таким чином, вдалося би уникнути багатьох війн і міграції багатьох наших братів і сестер та їхніх сімей, які змушені залишати свою домівку і свою країну, шукаючи гіднішого життя», – сказав Святіший Отець.

Vatican News

Папа, що ввів Церкву в нове тисячоліття: річниця обрання Івана Павла II

Річниця обрання Кароля Войтили на Петрове служіння збігається зі сторіччям його народження.

Це був понеділок, 16 жовтня 1978 року. На Рим вже спустився вечір, коли о 18:18 місцевого часу з комину над Сикстинською каплицею піднявся в небо білий дим, звідси про те, що кардинали, зібрані на конклаві, обрали нового Наступника святого Петра. Сім разів перед тим дим був чорним. Приблизно через півгодини кардинал-протодиякон Перікле Феліче звів про обрання 58-річного Краківського Архієпископа кардинала Кароля Войтили, що як 264-й Наступник святого Петра взяв ім'я свого попередника – Іван Павло II.

І ось, ще через кільканадцять хвилин, перший Папа-слов'янин вийшов на центральну лоджію базилики Святого Петра, щоб уділити перше благословення «Urbi et Orbi». Його слова про те, що кардинали, «після численних італійців протягом кількох століть» покликали на служіння Єпископа Риму кардинала з далекого краю закарбувалися в пам'яті людей. Країни далекої, але «завжди близької в сопричасті віри та християнської традиції». Висловивши загальний біль з приводу несподіваного відходу Івана Павла I, понтифікат якого тривав лише 33 дні, Кароль Войтила розповів про свій страх після озвучення результатів голосування і про те, що прийняв цей вибір з послуху Ісусові та з довір'ям до Божої Матері:

«Не знаю, чи мені вдається добре висловлюватися вашою... нашою італійською мовою. Якщо помиляюся, то виправляйте мене. Таким стаю перед вами, щоби визнавати нашу спільну віру, надію та уповання на Матір Христа та Церкви, і щоби з Божою допомогою та з допомогою людей наново ступити на цю дорогу історії та Церкви».

Цього року Церква та світ спогадують 100-річчя від дня народження Кароля Войтили, тож саме в цей контекст вписується і річниця обрання на Перове служіння. Спогади про жовтень понад сорокарічної давності спонукають охопити понад чверть століття понтифікату Івана Павла II, який ввів Церкву у нове тисячоліття, встановлюючи безпосередні та інклюзивні стосунки із християнським людом та з усім світом. Незважаючи на замах та подальші хвороби, Папа Войтила провадив Церкву, що не була замкненою у собі, але відкритою на виклики часу. Він закликав «Не бійтеся!» з початку свого понтифікату до заохочення «відплисти на глибін» на порозі третього тисячоріччя, Іван Павло II залишив нам приклад безстрашного і захопленого звіщення Христа у широкому та зболеному світі, який завжди залишається світом, який Бог любить.

Vatican News

Католики у світі: аналіз статистичних даних за 2013 та 2018 роки

На сторінках «L'Osservatore Romano» з'явилася стаття, приготована Центральним Бюро Статистики Церкви, що аналізує деякі тенденції протягом першого п'ятиріччя понтифікату Папи Франциска.

Після виходу в світ «Статистичного щорічника Церкви 2018», Центральне Бюро Статистики Церкви, що діє при Державному Секретаріаті Святого Престолу, приготувало аналіз присутності католиків у світі, порівнюючи дані за 2013 та 2018 роки, що збігається із першими п'ятьма роками понтифікату Папи Франциска.

Загалом, кількість охрищених католиків на загальносвітовому рівні зросла від 1 мільярда 254 мільйонів у 2013 році до 1 мільярда 329 мільйонів у 2018, тобто, на 6%. Водночас, якщо порівнювати з даними населення землі, що збільшилося від семи мільярдів 94 мільйонів до 7 мільярдів 496 мільйонів, відносна кількість католиків незначно зросла від 17,68% до 17,73%.

З дослідження випливає, що приблизно на 18% зросла кількість католиків у Африці, в той час як кількість населення зросла на 15%. Також і на американському континенті зростання кількості католиків випереджує цей показник щодо населення (4,6% проти 4,4%). В той час, які згаданий показник у Азії показує вдвічі швидший приріст католиків (7,6% та 4,4%), то у Європі при зростанні населення на 0,2% зафіксовано

зменшення кількості католиків на 0,4%. В Океанії зростання кількості католиків і кількості населення відповідає показникам 9,6% та 8,1%.

Коли йдеться про розподіл католиків континентами, то підтверджено зростання ваги Африки в цьому показнику, де в 2013 році проживало 16,4% всіх католиків, а 2018 – 18,6%, та постійне зниження показника Європи, що у 2018 році зменшився на 1,5% порівняно з 2013, коли становив 22,9%. У 2018 році Америка залишалася континентом, де проживає половина католиків світу, а точніше – 48,3%. Повільно зростає вплив азійського континенту, де проживає 60% населення світу та 11,1% католиків світу. Стабільним на рівні 0,8 відсотка залишається показник Океанії.

Ще одним аспектом, який розглядається у статті Центрального Бюро Статистики Церкви, є відносна кількість католиків на кожному континенті. Станом на 2018 рік присутність католиків на континентах радикально відрізняється, від 63,7% серед населення Америки, до 39,7% – Європи й до 3,3% Азії. Водночас, звертається увагу на те, що дані з американської території значно різняться: в той час, як у Північній Америці католики становлять лише 24,8% населення, то в Центральній – 88,5% та 86,5% – в Південній.

Vatican News

Папа Франциск зустрівся з кардиналом Джорджем Пеллом

Австралійський кардинал цими днями повернувся до Риму. В квітні цього року Австралійський Високий Суд одноголосно виправдав його від звинувачень у зловживаннях проти неповнолітнього. До цього він провів у тюрмі понад 400 днів.

У понеділок, 12 жовтня 2020 р., Папа Франциск прийняв на аудієнції кардинала Джорджа Пелла, вітаючи якого, він подякував за його свідчення. Вислужений Префект Секретаріату з економічних питань (2014-2019) повернувся до Риму кілька днів тому. Він залишив Ватикан у липні 2017 року, щоби взяти участь у судовому процесі, який проти нього відкрили австралійські правоохоронці за звинуваченням у злочині проти неповнолітнього. Папа Франциск надав йому безстрокову відпустку, щоби він міг захиститися від обвинувачень.

У 2017 році проти кардинала Джорджа Пелла висунуто формальні звинувачення про зловживання щодо неповнолітнього, нібито скоєні 1996 та 1997 року, коли він був Мельбурнським Архієпископом. Перше слухання у справі відбулося в липні, а в грудні 2018 року Мельбурнський трибунал у першій інстанції визнав його винним. Засуджений до шести років ув'язнення, від лютого 2019 року ієрарх, постійно наголошуючи на своїй невинуватості, переведений до в'язниці. Адвокати наполягають на тому, що докази є сумнівними. Святий Престол через прес-службу висловлює пошану до судових органів, і саме в світлі цього закликає дочекатися рішення апеляційної інстанції. Щодо кардинала Пелла, до остаточного вирішення справи, застосовано всі запобіжні заходи, передбачені церковним правом.

У червні 2019 року в Апеляційному Суді штату Вікторія розпочався другий етап процесу, який у серпні завершився вироком двох суддів проти одного, підтвердивши рішення першої інстанції. Один із суддів рішуче виступив проти вироку, наголошуючи на тому, що докази не є безсумнівними й існує загроза засудити невинну особу. На основі мотивації, представлені ним, у березні 2020 року справу до розгляду приймає Високий Суд, найвища інстанція австралійського судочинства.

Врешті, 7 квітня 2020 року, Високий Суд у складі семи суддів, розкритикувавши суперечливі моменти в рішенні апеляційного суду, одноголосно виправдав кардинала Джорджа Пелла, який після 400 днів, проведений у в'язниці, вийшов на свободу.

У своїх деклараціях кардинал Пелл стверджує, що несправедливість, якої він зазнав, надолужена, і що він не тримає жодної образи на особу, що обвинуватила його. Він сподівається, що це виправдання не стане причиною іншого болю. «Єдиною основою довгострокового оздоровлення є істина, єдиною основою справедливості є правда, бо справедливість означає істину для всіх», – зазначив ієрарх, складаючи подяку всім, хто підтримував його молитвою протягом цього важкого періоду, та адвокатам за їхню непохитну рішучість у відстоюванні правди та справедливості.

Вітаючи рішення суду, Святий Престол підкреслив, що завжди довіряв австралійським судовим органам. У комюніке підкреслено, що віддавшись у руки правосуддя, кардинал Пелл «завжди наголошував на своїй невинуватості, очікуючи на встановлення правди».

Vatican News

Ватикан: посилення контролю над фінансовими потоками

Зробити управління ватиканськими фінансами якомога прозорішим. Такою є мета чергових змін у законодавстві щодо фінансового нагляду.

В суботу у Ватикані оприлюднено Декрет Президента Губернаторства Держави-Міста Ватикану кардинала Джузеппе Бертелло, яким було внесено зміни до Закону XVIII від 8 жовтня 2013 року щодо прозорості, нагляду та фінансової інформації. Зміни включаються в процес реформи, спрямованої на те, щоб управління економічними ресурсами було дедалі коректнішим і прозорішим.

Закон XVIII з 2013 року є основоположним у ватиканському правопорядку в сфері запобігання відмиванню грошей і фінансуванню тероризму. Він постійно розвивається, беручи до уваги також зобов'язання, взяті Святим Престолом на міжнародній арені, пристосовуючись до найкращих міжнародних стандартів. Зокрема, нововведення є рецепцією V Директиви Європейського Союзу та поступу в цій сфері, досягнутого протягом останніх років.

Як пояснив у інтерв'ю для ватиканських медіа Кармело Барбагалло, Президент Бюро Фінансової Інформації, що є органом Святого Престолу й Держави-Міста Ватикану в сфері нагляду та фінансової розвідки, ці зміни вписуються у загальну стратегію, спрямовану на те, щоб вчинити адміністрування ватиканських фінансів якомога прозорішим. З цієї метою були посилені механізми захисту й контролю за організаціями, які з огляду на свої благородні цілі, мають різного роду стосунок до фінансових потоків (неприбуткові організації, юридичні особи, волонтерські організації, органи влади).

«Фундаментальним обов'язком кожного правопорядку є захищати та обороняти гідність кожної людської особи. В цій сфері розсудливе управління та ефективний контроль є не лише юридичним, але й моральним обов'язком. І це ще більше справджується, коли предметом контролю є грошові потоки. Потоки, які можуть призначатися на чесну справу, але, іноді, можуть походити з незаконної діяльності, аби таким чином «відмитися» чи спрямуватися на сіння терору. Усвідомлення потенційних загроз і слабких місць, ефективність контролю, прозорість фінансових рішень допомагають уникнути ризиків, які можуть обумовити місіонерську та благодійницьку діяльність Католицької Церкви».

– наголосив Кармело Барбагалло.

Vatican News

Посол Канади в Україні Лариса Галадза відвідала УКУ

Вдруге в рамках робочого візиту посол Канади в Україні Лариса Галадза відвідала Український католицький університет, де провела лекцію й поспілкувалася зі студентами економістами, політологами та правознавцями.

Гостю у стінах університету привітав ректор о. д-р Богдан Прах, який зауважив, що її батько о. Роман, родом із Тернопілля, є великим прихильцем навчального закладу, котрий за кожної нагоди приїжджав сюди й навчав студентів.

«Ми з великою несподіванкою отримали вістку про те, що пані Лариса, наш друг, була призначена послом Канади в Україні. І зараз ми просимо про те, щоб ви виголосили лекцію для наших студентів. Нам дуже потрібні ці контакти та мудре слово...» – сказав о. д-р Богдан Прах.

Підтверджуючи слова ректора, Лариса Галадза додала, що її батьки приїжджають сюди вже близько тридцяти років, з часу, коли в цьому місці діяла ще Львівська богословська академія.

«Для мене УКУ – це частина нашої родини. Я також дуже рада тут з вами бути», – наголосила посол з Канади.

Опісля було проведено лекцію, що стосувалася співпраці Канади з Україною, яка поєднувала всі інтереси аудиторії. Співдоповідачкою гості була Нікола Кім, яка займає

посаду секретаря з політичних питань Посольства Канади в Україні.

«Нікола – це моя людина, яка є також моєю правою рукою в цій поїздці. Вона дуже пильно стежить за питаннями миру та безпеки в Україні. Тому, якщо у вас є запитання, то опісля вона зможе відповісти на них. Це і є причиною прийти сюди, щоб дати вам час на спілкування», – представила колегу Лариса Галадза.

Варто зауважити, що лекція проводилася англійською мовою, після чого студенти та викладачі університету мали змогу поставити питання, що здебільшого стосувалися політики, військових дій та економічної підтримки України.

За матеріалами: УКУ

Уперше у Львівському скансені бойки зібралися на молитву зі своїм єпископом

У неділю, 4 жовтня, у Львові, у Музеї народної архітектури та побуту імені Климентія Шептицького відбулася презентація товариства «Бойківщина». Зустріч розпочалася з Архієрейської Божественної Літургії, яку очолив бойко за походженням, владика Володимир, Єпископ-помічник Львівської архієпархії.

Символічно, що львівські бойки моління звершили в дерев'яному бойківському храмі Святого Миколая, що був перевезений до Львова із села Кривки стараннями братів Шептицьких. Сьогодні храм має назву Премудрості Божої і є водночас центральним експонатом Музею та головною святинєю Свято-Іванівської лаври Студійського уставу УТКЦ.

«Коли у Львові було створено скансен, то наша бойківська святиня стала його центральним експонатом. Саме духовність і сакральне мистецтво є душею Музею. Воно дає йому життєдайність. У цьому відчутний пророчий дух наших предків. Ми сьогодні прийшли до цього храму як до бойківського оазису», – зауважив владика Володимир.

Присутній на святі парох із села Кривки о. Петро Янишин теж висловив слова подяки за можливість молитися у храмі з їхнього села. Зауваживши, яку велику працю викладають монахи для захисту і збереження цієї святині. Бажаючи доповнити музейний фонд цінними пам'ятками, священник подарував Свято-Іванівській лаврі старовинний антимінс, на якому довгі роки звершували Святу Літургію в селі Кривка.

Організували захід товариство «Бойківщина» на чолі з його головою – паном Андрієм Німцем. «Ми сьогодні раді бути разом у нашому храмі і єднатися у молитві з нашим бойківським єпископом владикою Володимиром. Дякую владіці за його присутність і кожному з вас за відвагу засвідчити свою ідентичність і за внесок, який робити для збереження та популяризації бойківської культури», – сказав Андрій Німець і висловив сподівання, що за підтримки дирекції Музею народної архітектури та побуту імені Климентія Шептицького товариство зможе традиційно збиратися і представляти свою культуру через відтворення традицій, які проявляються в їжі, побуті та народній творчості.

Зі свого боку, директор львівського скансену пан Роман Назаровець висловив слова підтримки ідеям бойківського товариства та запевнив у відкритості музею до співпраці для організації таких спільних акцій.

«Чи не вперше так купно зібралися горяни просто неба на території Свято-Іванівської лаври імені блаженного Климентія Шептицького! Зібралися в молитві і розвагах, які дарував гостям етноансамбль «Бой» на чолі з незаміною пані Надією Кондратенко. Частував гостей ресторан «Бойківська гостина», який нещодавно відкрили у Львові на вул. Митрополита Андрея, 8. Емоцій – на цілу осінь. А користі – на все життя від нашої єдності. Найвідоміший бойко світу Іван Франко казав: «Єднаймося, братаймося в товариство чесне, хай братерством, щирими трудами Україна воскресне!» Задля цього варто жити, творити і зустрічатися!» – поділився враженнями на своїй фейсбук-сторінці львівський бойко Володимир Громик, який відвідав захід разом із родиною.

Довідка: Бойки – мешканці історико-етнографічного регіону на північних і південних схилах Карпат, що простягається від річок Лімниця і Тересва до річок Уж і Сян, охоплює гірські райони Львівської, Івано-Франківської та Закарпатської областей.

За матеріалами: Духовна велич Львова

Папа Франциск: Бог кличе всіх і завжди

Недільна зустріч Святішого Отця з вірними стала нагодою роздумати над тим, що Бог постійно вирушає на пошуки людини, запрошуючи трудитися для Його царства, а Його винагорода – благодать, що перевищує будь-які заслуги.

Бог не дивиться на тривалість і результати, але на готовність і великодушність, з якими Йому служимо. На це звернув увагу Папа Франциск, коментуючи перед проказуванням молитви «Ангел Господній» у неділю, 20 вересня 2020 року, Ісусову притчу про господаря, який запрошував робітників у свій виноградник протягом всього дня, давши всім однаково винагороду, про яку заздалегідь домовився.

Бог, Який кличе

За словами Святішого Отця, Ісус показує нам «вважаючий спосіб діяння Бога», представленого двома діями господаря, якими є поклик і винагорода. П'ять разів протягом дня господар виходив на майдан, кличучи працювати в його винограднику. Він «представляє Бога, Який кличе всіх і завжди», у будь-який час не перестає запрошувати трудитися в Його царстві. Й ми покликані «прийняти і наслідувати» цей стиль: Бог не перебуває зачинений у Своєму світі, але постійно виходить, шукаючи людей, «бо хоче, щоб ніхто не був виключеним з Його задуму любові».

«Також і наші спільноти покликані виходити за межі різного роду «кордонів», що можуть існувати, аби всім пропонувати слово спасіння, принести яке прийшов Ісус. Йдеться про те, щоби відкритися на горизонти життя, які дарують надію тим, які застоялися на екзистенційних периферіях і ще не пережили, або ж загубили, силу й світло зустрічі з Христом», – сказав Папа, підкресливши, що Церква повинна виходити назовні, навіть якщо це несе загрозу інцидентів. Бо «всі недуги Церкви» походять від замкнутості в собі.

Справедливість, що ж благодаттю

Друге наставлення господаря, що представляє Бога, проявляється у тому, як винагороджує робітників. Він домовився з першими за динар, що трудилися від самісного ранку. Тим, кого наймав пізніше, мовив: «Що буде справедливо, те тобі дам». Увечері господар розпорядився дати всім по динару, через що викликав нарікання тих, які працювали від ранку. Він же наполіг на тому, що бажає дати максимальну винагороду всім, і тим, які прийшли останніми. Саме з цього стає зрозумілим, що «Ісус говорить не про роботу і справедливу зарплатню, але про Боже царство й доброту небесного Отця».

«У дійсності, Бог поводить так: Він не дивиться на тривалість і на результати, але на готовність і великодушність, з якими віддаємося Його службі. Його діяння перевищує справедливість, воно виходить за межі справедливості та проявляється в благодаті», – мовив Святіший Отець, пояснюючи, що даруючи нам благодать, Він уділяє нам «набагато більше, ніж ми заслуговуємо». А тому той, хто мислить згідно з людською логікою, тобто, нахваляється здобутками, «із першого стає останнім».

«Нехай же Пресвята Марія допоможе нам кожного дня відчувати радість і захоплення від того, що ми покликані Богом трудитися для Нього, на Його ниві, якою є світ, у Його винограднику, яким є Церква. Та мати єдиною винагородою Його любов, дружбу з Ісусом», – побажав Папа.

Джерело: Радіо Ватикану

Папа Франциск пояснив, що означає бути щасливим.

«У вас можуть бути недоліки, ви можете турбуватися і навіть сердитися, але не забувайте, що ваше життя — це найбільше підприємство в світі. Тільки ви можете уберегти його від розорення».

Багато хто тебе цінують, захоплюються тобою і люблять тебе.

Пам'ятайте, що бути щасливим — це не мати неба без грози, дороги без пригод, роботи без втоми, відносин без розчарувань.

Бути щасливим — це означає знайти силу в прощенні, надію в битвах, безпеку в ситуації страху, любов в розбраті. Це не тільки для того, щоб насолоджуватися посмішкою, але і для роздумів про смуток. Це не тільки для того, щоб святкувати успіхи, але і для того, щоб витягувати уроки з невдач. Це не тільки для того, щоб радіти від оплесків, а й щоб радіти бути неназваним.

Бути щасливим — це не доля долі, а досягнення для тих, хто може подорожувати всередині себе.

Бути щасливим — це перестати відчувати себе жертвою і стати автором своєї долі. Це перетнути пустелю, але при цьому знайти оазис в глибині душі. Це дякувати Богові за кожний ранок, за чудо життя.

Бути щасливим — це не боятися власних почуттів, щоб мати можливість говорити про тебе.

Це мати сміливість почути «ні».

Це впевненість перед обличчям критики, навіть якщо вона необґрунтована.

Це цілувати дітей, балувати батьків, переживати поетичні моменти з друзями, навіть коли вони завдають нам біль.

Бути щасливим — це означає дозволити творінню, яке живе в кожному з нас, жити вільно, радісно і просто.

Це означає бути зрілим, щоб чесно сказати: «Я робив помилки».

Це означає бути сміливим, щоб сказати: «Мені дуже шкода».

Це означає бути чуйним, щоб сказати: «Ти мені потрібен».

Це означає бути здатним просто сказати: «Я люблю тебе».

Нехай ваше життя стане садом можливостей для щастя ...

Щоб навесні воно була любителем веселоців. Взимку любителем мудрості.

І якщо ви помилилися, почніть все спочатку.

Тільки тоді ви полюбите життя. Ви виявите, що бути щасливим — це не наявність ідеального життя.

Але використовуйте сльози, щоб пробудити терпимість.

Використовуйте свої втрати, щоб тренувати наполегливість.

Використовуйте свої помилки, щоб стати скульптором спокою.

Використовуйте біль, щоб контролювати бажання.

Використовуйте перешкоди для розкриття інтелекту.

Ніколи не здавайтеся .... Ніколи не відмовляйтеся від людей, які вас люблять. Ніколи не відмовляйтеся від щастя, адже життя — це неймовірне видовище».

Папа Франциск

Дивенсвіт

Блаженніший Святослав: «Пам'ятаймо, що в човні сучасного людства з нами є Господь Бог»

Сьогодні ми в особливий спосіб почуваємося людством, пов'язаним одним човном. Якщо ми дозволимо Ісусові ввійти в наш човен, якщо закинемо на Його слово сіті і зробимо те, що Він нам велить, навіть коли людська логіка каже протилежне, тоді відчемо явлення Бога в нашому життєвому досвіді. Тоді зможемо зрозуміти, у чому полягає суть християнського покликання і життя. На цьому наголосив Блаженніший Святослав, Отець і Глава Української Греко-Католицької Церкви, під час проповіді в неділю, 11 жовтня 2020 року.

Сьогодні ми чуємо історію про те, як Ісус Христос, який приходить на берег Галилейського моря проголошувати Євангеліє, зустрічає рибалок, що не змогли спіймати риби і були засмучені та зневірені. Ба більше, після проповіді Христа люди побачили їхній сором через порожні човни.

«Розчарованим рибалкам, – зазначає Предстоятель УГКЦ, – Христос каже відчалити на глибину і закинути сіті». Як пояснив Блаженніший Святослав, така ситуація була для них дивною, бо професійні знання рибалок підказували, що час і місце, про яке каже Христос, не придатні для риболовлі. Проте Петро вирішує на слово Христа закинути сіті, хоч не дуже вірить, що щось зміниться. Стається чудо, і вони ловлять стільки риби, що їхні сіті починають рватися, а в човні бракує місця для риби. Тоді Симон зрозумів, що перед ним не якийсь дивак, а живий Бог.

Проповідник порівняв реакцію Петра на побачене чудо із Богоявленням у Старому Завіті. «Богоявлення в човні – це переживання Божої присутності в момент найбільшого сорому, що цілковито змінило життя рибалок, які стали апостолами», – пояснив Отець і Глава УГКЦ.

На його переконання, ми часто думаємо, що Бог до нас прийде лише тоді, коли ми заслужаємо на Його увагу. Однак, якщо подивимося на духовний досвід, то побачимо, що Господь Бог стає поруч із людиною, можливо, у найбільш незручний для неї момент.

«Господь Бог є завжди в нашому човні, особливо тоді, коли ми відчуваємо розчарування і безсилля. Ми повинні зрозуміти, що човен – це життєвий простір людини з її вміннями і знаннями, ставленнями до Бога і до ближнього. Коли ми почуваємося самотніми, думаємо, де є Бог, чому нас покинув, а особливо тоді, коли переживаємо безплідність своїх зусиль, необхідно у своєму човні по-справжньому почати шукати живого Бога. Цікаво, що Він завжди до нас промовляє першим», – переконаний Блаженніший Святослав.

Глава Церкви зауважив, що сьогодні ми живемо у складний час, коли нелегко зрозуміти події, які відбуваються. «Сьогодні зусилля людської мудрості і знань часто є безплідними. Ми боремося з пандемією чи іншими негараздами. Нерідко почуваємося тими рибалками, які полощуть порожні сіті в порожньому човні», – зазначив Предстоятель Церкви.

«У таких ситуаціях Христос щоразу каже нам: не опускай рук, відчали на глибину – туди, де найбільш небезпечно, і ще раз закинь сіті, можливо, у невластивий час і в невластиву годину. Якщо ми це зробимо на Його слово, тоді досвідимо силу і плідність Божої животної сили і Його Духа», – переконаний проповідник.

«Нехай досвід перших апостолів стане нашим досвідом, щоб ми зрозуміли, що ми, як каже Папа Франциск, є людством, яке пливе в одному човні. Пам'ятаймо, що в човні сучасного людства з нами є Господь Бог. Нехай момент страху і трепету стане моментом відкриття присутності всепереможної сили живого Бога між нами», – побажав на завершення Отець і Глава УГКЦ.

Департамент інформації УГКЦ

Глава УГКЦ: «Уся наша Церква має долучитися до акції "Нагодуй бідного"»

В Українській Греко-Католицькій Церкві розпочинається безстрокова акція «Нагодуй бідного». Про це заявив Отець і Глава Української Греко-Католицької Церкви Блаженніший Святослав до священників Київської архієпархії під час зустрічі за посередництвом зуму.

Головний день акції – 15 листопада, припадає на День бідного, який встановив Папа Франциск, проте акція триватиме впродовж наступних місяців. «Йдеться не про одноразову справу, а активізацію такого типу соціального служіння в наших парафіях загалом. Тобто збірки проводитимуться постійно і безстроково. Бо правдоподібно, питання харчування, забезпечення базових потреб наших людей буде одним із великих соціальних викликів цієї зими і наступної весни», – вважає Блаженніший Святослав.

За його словами, до Дня бідного при кожній парафії формуватимуться банки харчів. Він додав, що багато парафій УГКЦ в Україні вже це роблять, у Західній Україні сформувався вже цілий рух.

«Просимо всіх принести до храму харчі, які можуть зберігатися. Крупи, макарони, олію, які можна було б зібрати і за потреби нагодувати голодного. Прагну, щоб ця акція стала конкретним способом, як ми засвідчимо нашу віру в непростих обставинах пандемії кінця 2020 року», – зазначив духовний лідер українців.

Глава УГКЦ відзначив сумну статистику в Україні: «Тільки державна статистика офіційно говорить, що чверть населення України перебуває за межею бідності. Туди належать 80 відсотків пенсіонерів. Також зростає кількість безробітних в Україні, яка наближається до двох мільйонів».

На його думку, це означає, що ми входимо в той період, коли наслідки пандемії відчуватимуться не лише на санітарному полі, а й у соціальному житті.

Департамент інформації УГКЦ

Греко-католицька Літургія стала основою Богослужіння, яке організувала асоціація «Діло Сходу» у Франції

«Діло Сходу» – асоціація, яка вже понад сто шістьдесят років підтримує східних християн, а також працює над тим, аби краще познайомити з ними Францію. Цю місію асоціація виконує через публікації, конференції та особливі богослужіння.

Цієї неділі, 11 жовтня 2020 року, асоціація «Діло Сходу» організувала Божественну Літургію в базиліці містечка Тіренбах (Thierenbach) та запросили греко-католицьких священників бути в центрі цього богослужіння. Саме тому наша Літургія була основним складником події. Багато частин Служби були промовлені арабською (як це відбувається у мелхітів, що також служать за візантійським обрядом), а ще деякі тексти були запозичені з сирійського та халдейського обрядів.

Літургію очолив доктор канонічного права, настоятель греко-католицької парафії у Страсбурзі о. Іван Дуфанець.

Разом із ним співслужив о. Нас Ханна, відповідальний за християн з Іраку та Сирії. У богослужінні також брали участь монсенйор Родольф Віньєрон, хорепіскоп Мосула, титулярний канонік Страсбурзького собору та дієцезіальний делегат «Діла Сходу», отець Деніс Сімон, ректор паломництва, а також троє дяконів та один піддиякон.

Проповідь виголошував дякон Філіп Маршал, що служить у базиліці. Гарна спільнота зібралася на богослужіння, яке прикрасила співом вірна група друзів, що приїхали з Лотарингії, та молоді дівчата з Близького Сходу за походженням, які виконували літургійні частини арабською мовою.

Традиційно на Службі були Лицарі ордену Гробу Господнього у Єрусалимі, які відомі також завдяки своїй діяльності у допомозі християнам зі Святої Землі.

Департамент інформації УГКЦ

«Сьогодні особливо повіряємо під покров Богородиці військових України і всіх, кого болять рани війни і пандемії» – Глава УГКЦ на свято Покрови

Сьогодні Пресвята Богородиця своїм омофором покриває всіх нас і приймає на себе всі наші болі, страхи, труднощі і особисто, як наша мати, несе їх в молитві до свого Божественного Сина. Саме в цьому особливість і зміст сьогоднішнього свята. На цьому наголосив Глава і Отець УГКЦ Блаженніший Святослав у своїй проповіді під час богослужіння в Патріаршому соборі Воскресіння Христового в Києві у свято Покрови Пресвятої Богородиці. У молінні взяли участь також священники Київської архієпархії та численні вірні.

На початку своєї проповіді Блаженніший Святослав привітав усіх вірних зі святом Покрови Пресвятої Богородиці. «Це свято ми особливо любимо, в ньому відчувається особлива ласка і материнське відчуття теплоти Богородиці до кожного з нас. У ньому переживаємо всю ніжність, якої так часто бракує, і всі почуття і елементи, які нас роблять людьми», – переконаний він.

Проповідник зауважив, що більшість свят у літургійному році на честь Богородиці скеровують наш погляд у минуле і розповідають нам про її земне життя. Натомість свято Покрова відкриває нам місце і роль Пречистої Діви Марії у житті Церкви сьогодні, у вічному Божому «тепер».

Предстоятель також порівняв покровське об'явлення з іншими Богородичними об'явленнями, які відбувалися у різних частинах світу. За його словами воно є особливим тим, що у ньому Богородиця не спілкується безпосередньо з людиною, а властиво відкриває нам щось значно глибше, що має важливе значення для духовного життя християнина.

Проповідник пригадав історію покровського об'явлення, на зламі IX-X століть, у період, коли Константинополь переживав момент найбільшої небезпеки. Тоді під час нічного чування у храмі побачили Марію. На його переконання, блаженний Андрей з учнем у цей момент побачили частину небесної Літургії, яку зверху перед престолом отця Воскреслий Христос. Рівно ж вони побачили участь, роль і місце Марії у космічній Літургії.

«Що вони побачили? В чому полягала участь Марії? – запитує проповідник. І відповідає, – Вона молить свого Сина про мир у світі».

На переконання Отця і Глави Церкви, усвідомлення цього зворушить кожного. «Там, у вічності перед Божим престолом Мати молить свого Сина. В покровському явленні Богородиці ми бачимо її містичну молитву до свого Сина. Це молитва заступництва».

Предстоятель УГКЦ також відзначив, що сьогодні святкуємо День захисника України.

«У сьогоднішньому святі материнська ніжність, яка десь пульсує, як світло Божої любові відкриває нам зміст, характер і завдання українського війська. Військо, яке має за зразок свого служіння народові України свято Покрови є особливим. Це не військо загарбників і тих, хто шукає чужого добра, а військо захисників. Свято Покрови відкриває нам цю дійсність», – наголосив Глава УГКЦ.

Він пояснив, що «головною місією українського війська є захист». «Воно має завдання стояти на сторожі життя і безпеки дітей України. У цьому також проявляється материнський характер заступництва і покликання українського війська – стояти на сторожі миру і безпеки», – сказав проповідник.

«Сьогодні особливо повіряємо під Покров військових України. Таким чином хочемо посвятити українське військо під Покров Богородиці і всіх, кого болять рани війни. Там, де не сягає людська рука, просимо, щоб Покров Марії зберіг при житті наших полонених, усіх, хто перебуває в небезпеці, особливо наших поранених, пропавших безвісті, загинув і учасників національно-визвольних змагань, усіх, завдяки кому маємо незалежну Українську державу. Щоб так, як вона назавжди розпростерла свій Покров у влахернській церкві над віруючим людом, щоб цей захист сьогодні наповнив наше віруюче військо і кожного з нас», – побажав Отець і Глава Церкви.

Маємо також, – каже Глава Церкви, – багато інших небезпек і страхів, бо відчуваємо атаку невидимого ворога. Хочемо, щоб молитва заступництва, якої нас в цей день навчає сама Матір Божа засягнула всіх, хто на ложі хвороби, хто потребує особливої опіки. Ми сьогодні особливо молимося за українських лікарів.

«Нехай Пречиста Діва Марія своїм омофором покрий кожного хворого в лікарні чи вдома, кожного, хто є на вимушеній самоізоляції, а відтак кожного медичного працівника, який чуває над медичним покровом, над здоров'ям і життям кожного українця, який цього потребує», – побажав проповідник.

«Сьогодні ми долучаємося до молитви заступництва Пречистої Діви Марії у цій Святій Літургії. Це видіння, яке ми згадуємо, показує нам дійсність, яка і сьогодні відбувається на небесах, а ми є її учасниками. Стоячи перед престолом ми молимося: Під Твій покров святий, Діво Свята, прийми дітей своїх, о, Всеблага. Маріє, наш покров, на поміч все готов! Маріє, наша любов!» – додав на завершення духовний лідер українців.

Департамент інформації УГКЦ

Рішення багатьох проблем – подивитися в очі один одному

Реальна історія про те, як дві жінки прийшли до священнослужителя. Одна каже: «Я цієї жінки терпіти не можу», друга своєю чергою сказала: «Я її також терпіти не можу». На що священник відповів: «А Бог має терпіти Вас обидвох».

Господь не тільки терпить нас усіх, Він любить кожного з нас, адже віддав своє життя за усіх нас і через свою смерть і воскресіння зробив нас причасниками життя вічного. Він не тільки любить нас, але довіряє кожному з нас. Якщо ж Бог довіряє мені та довіряє кожній особі, чому тоді я своєю чергою не можу довірити тій чи іншій особі?

Отже, треба плекати цю довіру одні до одних. Це означає — поважати погляди і переконання інших. Може і не завжди годиться з ними, може і не розуміти їх, але шанувати так, як Бог шанує нашу свободу. У суспільстві треба плекати цю взаємну довіру. Найбільші проблеми починаються тоді, коли серед нас немає цієї взаємної довіри. І ми витрачаємо багато енергії та сили на внутрішні конфлікти і непорозуміння, також атакуємо одні одних. Починається справжнє полювання на відьом. Але що відбувається, коли ми нападаємо один на одного? Ворогові куди простіше перебити нас усіх. Тому в час труднощів і проблем значно більше, ніж будь-коли, великим благом є взаємна довіра.

Рішення багатьох проблем криється саме там, щоб подивитися в очі один одному і визнати: щось не так із нашими внутрішніми стосунками. Нам часто не під силу контролювати зовнішні обставини, однак можемо будувати наші взаємні стосунки. Тому проста порада: не нападати один на одного і не звинувачувати в усьому зовнішні обставини, над якими ми не владні. Однак заглянути всередину себе, на свої стосунки і робити все, щоб плекати культуру взаємної довіри і поваги.

Як на мій погляд, найскладніше завдання для нас — це плекання культури взаємодовіри, але на це потрібний час. Це виглядає як щось надто просте, але без нього не обійтись. Іноді на те, щоб співпрацювати з людьми, які вміють обстоювати свою думку, однак водночас поважаючи і приймаючи твою, потрібні роки. Співпрацювати з такими особами — це немовби «зайняти кругову оборону», коли ми хоч стоїмо спиною одні до одних, але віримо, що ніхто в цю спину не встромить ножа і не вистрілить. Деструктивне середовище — як «хворий організм», де люди не довіряють одні одним.

Владика Венедикт АЛЕКСІЙЧУК

У всьому, що відбувається, Господь – повновладний господар

Пам'ятаймо, що Господь усе це знає і бачить. Це означало б, що все це нам потрібне, що Бог дає його з добра для нас, хоча цього я можу в ту мить і не розуміти. Бо ж у всьому, що відбувається, Господь — повновладний Господар.

Добре постійно бачити в усьому присутність Богу. І щоби з нами тоді не сталося, завжди будемо уповати на Бога, зберігаючи душевний спокій. Бо хто виявляє довіру до Бога і послухний усім життєвим обставинам, той швидко духовно зростатиме.

Святий Теофан Затворник наводить нам добрий приклад землі: «Подумай про землю — вона в мовчанці лежить під небом, вона відкрита і небу, і світлу сонця, і дощу; щобільше: по ній ходять, її топчуть; зрештою, ще гірше: на неї ллють помії, кидають різний бруд, і вона весь цей час лежить під небом, усе приймаючи і з усього приносячи плід, збагачуючись усім, що посилає і небо, і земля...»

Також християнин повинен уміти вслухатись в інших, забуваючи себе. Що мій ближній думає, що говорить? А те, про що говорить Господь: коли хочете йти за мною, бути моїми учнями — відречіться від себе. Це означало б відвернути від себе погляд, увагу і зустрітись з Господом і з ближнім, який є Образом та Іконою Божою. Бо ж через ближніх Господь постійно промовляє до кожного з нас.

Живучи так, ми досягнемо такої цілісності душі і мудрости внутрішньої, яка дасть нам змогу ніколи не віддалятися від Бога і завжди бути уважним чути голос Його. Будемо здатні повсякчас до того, щоби Господь міг вільно діяти через нас. Для нас тоді стануть близькими слова ап. Павла: «Вже не я живу, а Христос живе в мені».

Владика Венедикт АЛЕКСІЙЧУК

о. Іван Галімурка: “Сім’я – це особливий Божий дар!”

Погодімося, що найменшою християнською спільнотою Церкви є подружжя, гідність якого Церква підносить до рівня Таїнства. Уважні гості, очевидно, мали б почути слова апостола Павла, які читаються в часі Чину вінчання: «Тим то покине чоловік свого батька і свою матір, і пристане до своєї жінки, і вони обоє будуть одне тіло. Це велика тайна, а я говорю про Христа і Церкву» (Еф.5,31-32).

Мабуть, це й не дивно. Адже, власне Подружжя є покликане до народження і формування людини як Божої дитини. І саме тут, у християнській сім’ї, зроджується нове життя, зроджується ще одна безсмертна душа, котра є образом і подобою Божою.

Світлої пам’яті Патріярх Любомир Гузар про сім’ю говорив: «Сім’я – це основна одиниця, в якій людина стає особистістю, розвиває і втілює свої Богом дані дари. Найперше, через сім’ю, через батька і матір, Господь Бог передає дар життя – родиться дитина. Перші, хто нею займаються, є батько і матір. Дитина стає свідомою свого «я», коли дивиться в обличчя батька чи матері. Тоді вона починає відчувати, що є хтось другий, що є і ти, і я. А крок за кроком її дальший розвиток відбувається у лоні родини, самих батьків, якщо є більше дітей, то в тому родинному середовищі. І її розвиток, її набуття свідомості і здійснювання Божих дарів починається власне на тому рівні. Те, що дитина одержить вдома, в середовищі, яке називаємо сім’єю, залишається на все життя».

Не є секретом, що однією з особливостей людини, котрі Творець вклав у людську природу, є статевість. Про це читаємо у Книзі Буття: «І сотворив Бог людину на Свій образ; на Божий образ сотворив її; чоловіком і жінкою сотворив їх» (Бут.1,27). Тут належить також сказати, що сатана, ставши противником Творця, є нищителем усього і всякого творіння, зокрема і сім’ї. Як, зокрема, спостерігаємо, бажаючи знівелювати статевість, він нав’язує людині неприйнятні принципи ґендеру та різних статевих збочень.

На просторах інтернету знаходимо слова відомого фахівця з питань, що стосуються шлюбу та сім’ї – кардинал Каффарра. Він, зокрема, пригадує свою розмову із с. Луцією, однією із Фатімських візіонерок. Тоді сестра йому сказала, що страшна боротьба між Богом і дияволом відбуватиметься саме довкола сім’ї і шлюбу. Також вона йому сказала, що ті люди, які боротимуться за шлюб і сім’ю, – будуть переслідувані, але вони не мають чого боятися, бо Богородиця вже розчавила голову пекельного змія.

Коментуючи ці слова, кардинал говорить: «Ми живемо у неймовірній ситуації. Ще ніколи шлюб не був позбавлений свого правдивого визначення. У цей спосіб сатана кидає виклик Богові: мовляв, ось бачиш, Ти пропонуєш свій акт творіння, але я зроблю йому альтернативу. І тоді побачимо, що скажуть люди, чиє творіння краще, моє чи Твоє».

Відтак, є очевидним, що у всіх цих непростих моментах нашого життя особливою опорою для нас повинна бути Пресвята Богородиця! Саме у Неї маємо шукати захисту і настанови. Однак, це не знімає з нас самих обов’язку жити і поводитися чесно, належно сповняючи Господні Заповіді і науку Церкви.

Сьогодні найбільші загрози для сучасної сім’ї формулює Папа Франциск в Апостольському листі «Amoris Letitia». На його думку, це ідеологія ґендеру; культура «тимчасовості»; ворожа до народжуваності ментальність; наслідки порнографії; брак уваги до людей з особливими потребами та осіб похилого віку тощо.

І ми, християн, не можемо цими речами легковажити, бо вони нищать саму людину, нищать кожного з нас. Нам належить пам’ятати і виконувати програму, котру Творець пропонує людині: «Будьте плідні й множтеся і наповняйте землю та підпорядкуйте її собі» (Бут.1,28).

Саме тому, сім’ю, родину, гідність людини мусимо відстояти! Це – особливий Божий дар!

Блог о. Івана Галімурки на «Духовна велич Львова»

Дні духовної віднови для духовенства м. Львова

У зв’язку із пандемією Covid-19 цьогорічні реколекції для духовенства Львівської Архієпархії має бути проведено у форматі днів духовної віднови у протопресвертеріатах.

Відтак, 28-30 вересня 2020 року відбувся день духовної віднови для духовенства Галицького протопресвертеріату. Зустрічі була звершена в монастирі Згромадження Оріоністів у Львові (парафія Божого Провидіння, вул. Лінкольна, 12). Кожного дня для різних груп духовенства ієрм. Лука (Михайлович) провадив духовні розважання на тему «Бесіда про навернення до духовного життя» на основі творів св. Теофана Затворника.

13 жовтня 2020 року відбувся день духовної віднови для духовенства Сихівського протопресвертеріату Львівської Архієпархії. Духовна зустріч, яку провадив ієрм. Севастіян (Дмитрух), відбулася в храмі блаженного священномученика Климентія (Шептицького) у Львові (вул. Кривоноса, 1), і була присвячена роздумам над по-статтю Праведного Митрополита Андрея.

15 жовтня 2020 року у Реколекційно-відпочинковому Центрі «Світлиця» в Брюховичах відбулися реколекції для священників Шевченківського деканату Львівської Архієпархії. Провадив духовні науки ієрм. Йосиф (Будай) ЧСВВ. Тема реколекцій – «Як любити Бога».

У Львові відбувся вечір ушанування ліквідаторів Чорнобильської трагедії

9 жовтня 2020 року в храмі Пресвятої Євхаристії, що у Львові на площі Музейній, відбувся вечір пам’яті жертв Чорнобильської трагедії.

Захід розпочався із вітального слова його організатора, директора Фондації «Андрей», доктора наук соціальних комунікацій, доцента кафедри богослов’я УКУ Михайла Перуна.

“Людство не до кінця розуміє, що ці люди зробили для його повноцінного існування. Тому важливо пам’ятати про їхній подвиг. І не в останню чергу задля того, щоби таке лихо більше не повторилося. Також ця пам’ять має спонукати приділяти більше зусиль екологічним проблемам”, – зазначив Михайло Перун.

Відтак пастирське благословення учасникам заходу уділив Високопреосвященний владика Ігор, Архієпископ і Митрополит Львівський УГКЦ.

“У першу чергу я хотів би подякувати тим ліквідаторам, яких уже немає, – хай Бог прийме усіх їх у свої обійми. Також побажати здоров’я тим, хто вижив у цьому пеклі і продовжує нести слово пам’яті про ці події” – зазначив Митрополит. “Тож дякую організаторам, а усім ліквідаторам, які змогли прийти чи залишилися вдома, бажаю міцного здоров’я й Божої опіки”.

Продовжився захід концертом духовної музики й мистецького слова від Заслуженої академічної капели України “Трембіта” (диригент Володимир Вівчарик) і декламатора Марії Христинич.

Після цього від імені ліквідаторів слово взяв керівник Львівської обласної організації “Союз Чорнобиль України” Андрій Кульчицький: “Від усього згромадження чорнобильців Львівщини ми дякуємо за такий чудовий вечір та за те, що не забуваєте нас. Наша область справді була однією з перших, серед тих, хто поїхав допомагати ліквідувати наслідки аварії. І зараз вже чимало колег відійшли у інший світ, та залишаються ще багато тяжко хворих, вдів, дітей, які потребують уваги і допомоги”.

Вечір пам’яті жертв Чорнобильської трагедії було проведено з метою ушанувати загиблих сучасних героїв та актуалізувати потреби чорнобильців-ліквідаторів, які зараз потребують підтримки.

фото: Ігор Букай

о. В'ячеслав Окунь: "Період пандемії для мене – це довгий час реколекцій"

Кадри з італійських лікарень впродовж пандемії коронавірусу сколихнули весь світ. Саме ця країна була європейським флагманом у боротьбі з недугою. Якби не пандемія, то о. В'ячеслав Окунь вже 12 липня 2020 року мав би священичі свячення у Гарнізонному храмі св.ап.Петра і Павла у Львові і відзначав би цей день разом з рідними. Однак пандемія змінила плани. Отець отримав свячення в Італії наприкінці червня, не змігши розділити радість з найближчими в Україні. Із отцем В'ячеславом Окунем, священиком-езуїтом, який навчається у Римі в Папському Біблійному Інституті, говоримо про перебіг пандемії в Італії, духовний досвід та підсумки для Церкви.

Отче, розкажіть, як розпочинався карантин в Італії? Як його сприйняли миряни?

Я не є парафіяльним священиком, лише час від часу допомагаю в українській греко-католицькій парафії святих Сергія та Вакха. Остання Служба, на котрій я був присутнім перед тим, як влада впровадила карантин, було 8 березня на парафії УГКЦ. Вже тоді Причастя згідно із розпорядженням владики Діонісія роздавали на руки. Так само, як це відбувалося у римокатоликів згідно з розпорядженнями конференції єпископів Італії. Очевидно, тут не йдеться про зневаження Христового Тіла, а про особливу форму прийняття причастя, яка має забезпечити вірних. На той час стрімко зростала кількість заражень, зокрема на Півночі Італії. Усі були під враженням від великої кількості захворювань та смертей. І Міністерство охорони здоров'я, і уряд впровадив жорсткий карантин. Я пам'ятаю, що без відповідних документів не можна було виходити на вулицю. У спільноті, де я живу, є трохи інша ситуація, це монастир езуїтів, котрі працюють у Папському Біблійному інституті. Більшість моїх співбратів – це священики, тому особливого браку Євхаристії я не відчував, адже кожен день ми збирались у невеличких групах на святкування Євхаристії. Хоча чимало друзів та знайомих, які до мене писали чи телефонували, казали, що відчувають брак Євхаристії. Чимало Церков у всьому світі шукало альтернативний контакт з вірянами через мас-медіа, через Літургії та реколекції онлайн,

духовний супровід. На півдні Італії, коли храми були зачинені, деякі священики придумали креативний метод – служити Літургію з тераси чи балкону парафіяльного будинку. Тому люди, які мешкали у багатоповерхівках навколо храму, могли бути фізично присутніми на Богослужінні. На жаль, вони не могли прийняти Причастя, лише у духовний спосіб. Це підтверджувало креативні методи священиків, які прагнули бути зі своїми парафіянами навіть у складні часи. Мій співбрат із Сицилії надсилав відео, коли його мама разом із сусідами організувала читання вервиці з балконів будинків із гучномовцями. У час карантину Церква була дуже креативною.

В українських медіа ми бачили кадри жахиття, яке відбувалося в Італії, – лікарні заповнені пацієнтами, лікарі не встигають виконувати свою роботу. Чи був у вас страх перед тим, що можна захворіти, що тебе вчасно не доглянуть?

Я маю чимало знайомих, у родинях яких або померли близькі, або хтось важко переживав. Здебільшого це були старші люди. Можливо, молода людина немає такого страху, оскільки статистика свідчить, що молодим людям легше одужати. Тому я не боявся, але у мене було більше переживання за старших співбратів, старших осіб, які опинилися у зоні ризику. Ці кадри, про які ви говорите, з Бергамо, де у певний момент жертв було так багато, що держава направила військові вантажівки, які вивозили тіла померлих, оскільки місцевий крематорій, який працював 24 години, не справлявся. На передовій опинилося чимало священиків, які служили у цих лікарнях. Також чимало з них заразилося і померли. Був страх, що люди безвідповідально будуть ставитися до правил безпеки, які впровадив уряд, таким чином наражаючи найстарших на небезпеку. На початку березня у ніч, коли закрили північні райони Італії, величезна кількість студентів поїхала додому у південні міста. І це також спричинило розповсюдження вірусу по території цілої Італії. Чимало священиків і просто людей доброї волі закликала залишатись вдома. Тут не йшлося лише про хворобу, а про те, щоб велика кількість хворих не перевантажувала систему охорони здоров'я, як це було на півночі країни. В Італії, порівняно з Україною, значно довший віковий поріг. Наприклад, тут дуже багато

людей мають більше, ніж 80 років, тому саме вони у першу чергу потрапили у зону ризику і чимало з них померли. Отож зокрема і через те статистика смертей була вищою.

Найгарячіший період пандемії в Італії начебто минув. Чи зробило собі суспільство якісь висновки?

Гадаю, що ще зарано казати про завершення. В останні дні кількість захворювань в Італії, зокрема серед молоді зростає. В Лаціо, Кампанії та інших регіонах уряд ввів правила, згідно з якими маска є обов'язковою всюди. За недотримання можна отримати штраф до 400 євро. Впродовж часу мого перебування в Італії, від lockdown до сьогодні, бачу, наскільки люди витримують ці правила – дуже рідко можна побачити когось в транспорті без маски. У храмах також обмежена кількість вірян. У Римі, у великих церквах, можна витримувати дистанцію, на лавках позначене місце, де можна сидіти. У нашій греко-католицькій парафії, де я допомагаю служити, нема лавок, є натомість крісла, та на підлозі – мітки, де можна стояти, щоби дотримуватись дистанції. Віряни впродовж Богослужіння залишаються у масках. Священник перед роздачею Причастя дезінфікує руки і у масці роздає його тільки на руки. Віряни перед отриманням Причастя також дезінфікують руки, після чого залишаються на місці, а священник сам підходить до кожного і вкладає у руки Причастя. Гадаю, ця ситуація допомогла нам усвідомити ще краще, як відповідально ставитись до свого здоров'я, так і до свого ближнього. Не знаю, як може почувати себе священник, який усвідомлює, що через нього заразилися люди. Тому мене вражає, як у деяких храмах халатно ставляться до заходів безпеки. Звичайно, що Церква також переживає важкий період, адже те, до чого ми звикли впродовж тисячі років, дещо змінює форму. Як на мене час пандемії є дуже корисний для спільноти Церкви. Коли ми опинилися у lockdown, виявилось, що чимало людей не навчені особистої молитви, вони не вміють користуватися Святим Письмом. Я радий з того, що чимало священиків були креативними у поширенні Доброї Новини та намагались бути ближче своїх вірних. Проте у мене особисто виникало питання: чи церква молиться також офлайн?

Коли храми організували онлайн-трансляції, почало виникати питання, чи повернуться парафіяни до реальних храмів? Чи буде їм достатньо Літургії з монітора або гаджета?

Не можна втратити те, чого не маєш. Відвідування храму не є мірилом віри. Можу щодня ходити до храму, ставити тисячі свічок, але не мати віри. Можливо, хтось і не повернеться, а, можливо, прийдуть ті, котрі ніколи не ходили. Мені розповіли історію з Німеччини, яка є секулярною країною. Щорічно десятки тисяч християн виписуються з церков, щоби не платити церковного податку, який йде на утримання церковних структур. Я мав можливість жити близько року поблизу Кьольна, і в мене залишилось чимало друзів. Вони розповідали мені, що впродовж пандемії храми залишалися відчиненими для того, щоби люди могли зайти і помолитися, хоча організовані

Богослужіння не відправлялися. Мій друг, розповідав, що у їхній парафії до пандемії цілої коробки свічок вистачало на місяць. Під час пандемії коробки вистачало лише на тиждень. Отже, пандемія привела більше людей до цієї церкви. Я був би обережним із такими гучними гаслами, які містять у собі лише сенсацію: «чи повернуться люди до храмів»? Чи вони повернуться також залежатиме від самої Церкви, якою вона буде після вірусу. Я особисто не бачу, як можна повернутися до Церкви, яка була перед пандемією. Такої Церкви вже немає. Як не можна повернутись до Церкви до Другого Ватиканського собору, до підпільної Церкви радянських таборів. Ми йдемо вперед, цей досвід також мав би чогось навчити. Багато моїх знайомих греко-католиків і в Україні, і в Італії запитували, як роздаватимуть Причастя у майбутньому. Тут не йдеться, що можна заразитися від роздавання ложечкою швидше ніж через отримання Причастя на руки. Цей період має спонукати всю Церкву, тобто не тільки духовенство, але й мирян переосмислити багато речей, дискутувати у парафіях і спільно намагатись приймати рішення. У 60-их роках Папа Бенедикт XVI сказав, що Церква майбутнього буде малою. Інший відомий богослов-езуїт Карл Раннер сказав, що християнин майбутнього буде містиком або його взагалі не буде. Можливо такою і буде Церква після пандемії. Залишаться лише ті, хто вірить у Живого Бога.

Як вплинув час пандемії на вас особисто? На ваше духовне життя?

Мої духовні практики до пандемії і впродовж цього часу залишились тими самими – особиста молитва, читання Святого Письма, Євхаристія. Мені дуже бракувало молитви з мирянами. В моїй спільноті є понад 40 священиків. Деякі з них перед пандемією роз'їхались до своїх країн і не встигли повернутися. Тому впродовж пандемії залишалось близько 20 співбратів. Тому, звісно, тут було не так, як у середньостатистичній родині, що переживала карантин у невеликій квартирі, де треба було дивитися за дітьми, працювати онлайн і встигати також помолитися. У монастирі у мене є кімната, в іншому приміщенні є каплиця, у їдальні ми споживали їжу. Але мені дуже бракувало особистого контакту з мирянами, з моїми друзями, з якими можна було б ділитися вірою. Справжнє життя, справжня Церква є офлайн, а не онлайн. Онлайн допомагає Церкві сягнути туди, куди важко дістатись. Для мене час пандемії був часом довгих реколекцій. У Євангелії від Івана Ісус каже до самарянки (Івана 4:21-23): «Повір мені, жінко, надходить година, коли ні на цій горі, ані в Єрусалимі поклонятися Отцеві не будете ви. Наступає година, коли богомільці правдиві вклоняться будуть Отцеві у дусі і правді, бо Отець прагне собі таких богомольців». Я не боюся того, чи повернуться до храму християни чи ні, я боюся, що багатьох з нас цей час на нічого не навчить, і ми повернемось до Церкви такі, які були до пандемії. І як казав на початку, повні храми не означає того, що люди мають серце повне віри.

**Спілкувалася Юліана Лавриш,
«Духовна велич Львова»**

Блаженний Карло Акутіс: в Пресвятій Євхаристії – автострада до неба

В центральній італійській місті Ассізі відбулася беатифікація юнака Карла Акутіса, який дав геройське свідчення чеснот протягом короткого життя, засвідчивши доступність кожному дороги до Бога.

«Карло відчував сильну потребу в тому, щоби допомагати людям відкривати, що Бог близький, що бути з Ним, втішаючись Його дружбою та благодаттю, – це прекрасно», – так кардинал Агостіно Валліні, Папський Легат для базилік Святого Франциска та Пресвятої Марії Ангелів у Ассізі, відгукнувся під час проповіді про блаженного Карла Акутіса. У суботу, 10 жовтня 2020 р., від очолив у базиліці святого Франциска Святу Месу, під час якої, представляючи Святішого Отця, беатифікував цього італійського юнака, що відзначався любов'ю до Пресвятої Євхаристії.

Карло народився 3 травня 1991 року в Лондоні в італійській сім'ї, що перебувала там з причин праці. Через кілька місяців сім'я повернулася до Мілану. Хлопець вирос в звичайних обставинах: сім'я та школа, спорт і музика, захоплення інформатикою. Його святість є насправді простою. Це до глибини підліток нашого часу.

Водночас, вже з дитинства Карло відчував близькість із батьківщиною святого Франциска. Під час вакацій він приїжджав до Ассізі, стверджуючи, що почувався особливо щасливим у цьому місті. Настільки, що одного разу сказав мамі, що хотів би бути тут похованим після смерті, навіть не підозрюючи, що вона настане настільки швидко...

В усьому цьому була одна фундаментальна таємниця: любов до Пресвятої Євхаристії. Коли 1998 року Карло прийняв перше Святе Причастя, це був поворотний момент його життя. Свята Меса стала для нього щоденною подією. Він любив повторювати: «Пресвята Євхаристія – це моя автострада до неба». «Автострада» означає дорогу без обмежень і перешкод, на якій любов може вільно та на великій швидкості прямувати до мети.

Тривале перебування перед Ісусом було для хлопця майстернею зростання в святості. І на цій дорозі, очевидно, не бракувало супроводу Небесної Матері, до якої він мав особливу набожність, яка виражалася, насамперед, у проказуванні Розарію. І саме ця любов до Ісуса в Пресвятій Євхаристії і до Пречистої Діви вивела його на дорогу апостольства. Оскільки ж він захоплювався інформатикою і був талановитим у цій ділянці, то ця дорога привела в мережу Інтернет, аби свідчити свою віру через створення відповідних сайтів.

Життєве гасло блаженного Карла Акутіса спонукає замислитися і молоді, і дорослих: «Всі ми народжуємося оригінальними, але багато помирають фотокопіями». Ці слова Папа Франциск запропонував молоді всього світу в Апостольському напоумленні «Christus vivit», в якому Карлові присвячено три пункти, представляючи його, зокрема, як приклад у користуванні інтернетом, що є простором, в якому можна загубитися, але який також може бути дуже корисним у будіванні прекраснішого світу.

Несподіваний відхід з цього світу у жовтні 2006 року став його останнім свідченням. Десять днів вистачило швидкоплинній лейкемії, аби забрати його земне життя, але біль не зміг відібрати спокій і мир у серці. Жертвуючи свої страждання за Папу і за Церкву, 12 жовтня п'ятнадцятирічний Карло перетнув останні ворота своєї автостради.

На похороні юнака з'явилося чимало облич, незнайомих для родини, але це була своєрідна «прихована родина» Карла: бідні, щодо яких він не обмежувався класичним жестом милостині, але з якими встановив дійсно дружні стосунки. Це ще один наслідок євхаристійної набожності: Христос, Який дає Себе нам у переісточеному Хлібі, це Той Самий, Який присутній в обличчі бідного.

Vatican News

БЛАЖЕННИЙ КАРЛО АКУТІС:

Я приношу Господу свої страждання за Папу і Церкву, а також за те, щоби не потрапити до Чистилища, а – одразу до Неба;

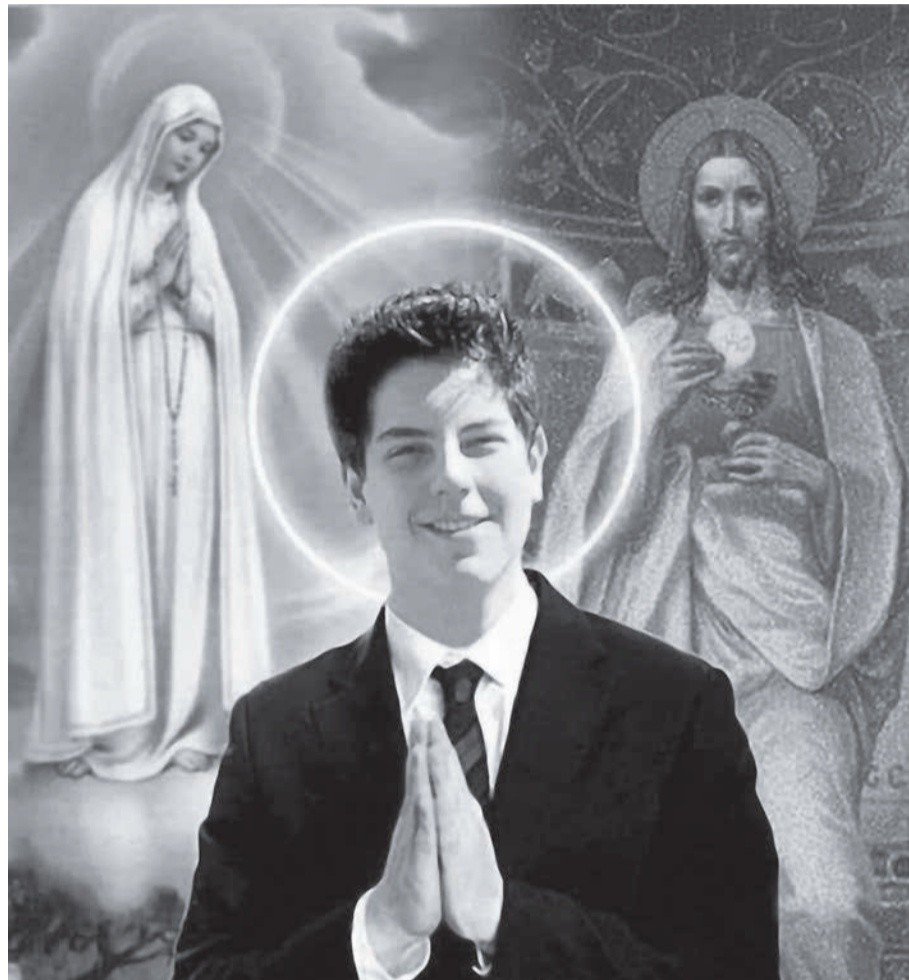
Євхаристія – моя автострада до Неба. Нам пошастило більше, ніж апостолам, що жили дві тисячі років разом із Ісусом: щоби зустріти Його, достатньо зайти до храму. До Єрусалиму – сягнути рукою;

Як повітряна куля, аби піднятися на висоту, має скинути баласт, так і душа має позбутися тягара повсякденних гріхів, аби злетіти до Неба;

Смуток, – писав він у своєму щоденнику, – це погляд, спрямований на себе, а щастя – погляд, спрямований на Бога. Навернення полягає на тому, аби перевести погляд з низького на високе. Достатньо лише звичайного руху очей;

Я радий померти, бо я прожив життя, не марнуючи жодної хвилини на справи, які не подобаються Богу.

БЛАЖЕННИЙ КАРЛО АКУТІС – МОЛИСЯ ЗА НАС!

5 акцентів особистості Блаженного Карла Акутіса

10 жовтня 2020 року у Ассізі проголосили блаженним Карла Акутіса, звичайного 15-літнього підлітка, а не священника чи єпископа. Напередодні беатифікації був відкритий гріб хлопця і виявлені нетлінні останки, саме ці фото були чи не найбільш поширеними у соціальних мережах. Людство зрозуміло, що навіть у важкі часи Господь дає нам свої знаки Милосердя і Любові через конкретних людей, що свідчать своїм життям. Ми вирішили сфокусувати увагу на 5 акцентах, які по-новому відкривають нам постать блаженного.

1. Блаженний Карло не народився у Італії. Хоча Карло за походженням був італійцем, однак місце його народження – Лондон. На початку 90-их батьки хлопця подались на заробітки у Сполучене Королівство, де у 1991 році народився майбутній блаженний. Невдовзі родина повернулася на Батьківщину, в околиці Мілану.

2. Карло Акутіс доводить нам, що блаженним можна бути у джинсах і светрі. Блаженний, якого проголосила Католицька Церква, представляє нам, що шлях до святості не є зарезервованим, навпаки відкритий для кожного із нас. Блаженний Карло – це пересічний італійський підліток у джинсах і светрі, який вважав, що подарована Богом особистість є вкрай важливою. Не можна бути копією цього світу.

3. Блаженний Карло – покровитель залежних від Інтернету. Дехто вважає, що цифрові технології є радше шкідливими, ніж цінними, натомість Блаженний Карло використовував Інтернет як інструментарій Євангелізації і проповідування Божого Слова. Чимала кількість духовенства вважає, що блаженний Карло міг би стати покровителем залежних від Мережі; тих, які поринають у віртуальний простір, забуваючи про реальний світ.

4. Шлях до святості – через Євхаристію. Змалку Блаженний Карло практикував Євхаристію, оскільки вірив, що шлях до неба – через практику діткнення до Тіла і Крові Господа. Коли хлопець дізнався, що хворий на лейкемію незадовго до своєї смерті, він вирішив віддати останній подих за Церкву. Така постава сучасного підлітка справді вражає, адже більшість однолітків Карло у сучасному світі зосереджені на алкоголі, наркотиках, атеїзмі.

5. Бути блаженним можна у великих містах. Ми зазвичай гадаємо, що шлях до святості лежить через малі громади – селища, монастирі, провінції. Карло став блаженним, живучи у Мілані. Великі мегаполіси є чималою кількістю викликів та абсолютно новим ритмом життя. Таким чином Господь каже нам, що для сучасної людини нема нічого неможливого, лише варто утверджуватись у молитві та вірі.

Фото із могилою Блаженного Карло не випадково стали найбільш поширеними в Інтернеті. Зважаючи на пандемію, війни, катастрофи у сучасному світі для багатьох з нас втрачене обличчя Бога. Наші серця – зневірені. Блаженний Карло є розрадою для сучасного періоду, можливістю показати людині, що Бог з нею, навіть у найтемніші часи. Блаженний Карло, моли Бога за нас!

Студенти львівських вишів провели день духовної віднови у Свято-Успенській Унівській лаврі

«Візьми своє життя і зроби з нього шедевр!» – ці слова святого Івана Павла II стали гаслом дня духовної віднови для студентів львівських закладів вищої освіти, який організував Центр студентського капеланства Львівської архієпархії у Свято-Успенській Унівській лаврі Студійського уставу. Унівський монастир разом із трьома студентськими капеланами: о. Романом Довганем, о. Ігорем Хомічаком та о. Богданом Куликом – відвідали майже тридцять студентів. Зустріч відбулася 6 жовтня.

Протягом дня студенти мали можливість поміркувати над змістом слів «життя» та «шедевр». На початку разом помолилися Молебень біля Унівської ікони Пресвятої Богородиці, потім для молоді провели екскурсію комплексом, після чого відбулася молитва Тезе з розважаннями. Під час молитви о. Роман провадив духовну науку на тему: «Маєш дар, то зроби з нього шедевр», а саму молитву співав новостворений колектив храму Пресвятої Трійці.

Після духовного відпочинку розпочався невеличкий пікнік, бо, як кажуть не лише капелани, оскільки людина має душу, то хоче молитви, має тіло – хоче їсти та розваг. Пікнік незмінно супроводжувався українською пісню та спілкуванням студентів із капеланами.

За матеріалами: Kapelanstvo.info

У Запоріжжі провели курс для майбутніх катехитів Донецького екзархату

10-11 жовтня 2020 року в Запоріжжі, у парафії Матері Неустанної Божої Помочі розпочався навчальний курс для майбутніх катехитів Донецького екзархату УГКЦ за програмою Катехитично-педагогічного інституту Українського католицького університету.

Таке навчання було розпочате з благословення владыки Степана Менька, екзарха Донецького, та з ініціативи Катехитичної комісії Донецького екзархату, яку очолює отець Віталій Мартинчук, настоятель храму Божого милосердя в селі Матвіївці.

Бажання взяти участь у навчанні виявила 31 особа. За результатами співбесіди всі абітурієнти були зараховані на аудиторно-дистанційно-заочну форму навчання. Прийнятну комісією очолив Назар Дуда, заступник голови Пап'яршої катехитичної комісії УГКЦ, директор Катехитично-педагогічного інституту УКУ.

Програма катехитичних курсів розрахована на 3 роки навчання і спрямована на катехизацію мирян. Під час навчання майбутні катехити отримують знання з богослов'я та навички практичної катехизи в парафіяльних спільнотах. Програма передбачає курс лекцій з богослов'я і педагогіки, біблістики, катехитики, літургії, а також практичні заняття та семінари.

Протягом цих двох днів студенти отримали повну інформацію про формат свого навчання. Владика Степан Меньок благословив студентів і зазначив, що катехитичне служіння мирян – важливий аспект розвитку Церкви.

«Усі християни покликані до апостольської праці – поширення Євангелія. Але ці наші студенти та студентки розпочинають навчання, щоб в особливий спосіб долучитися до праці Церкви, поширюючи її навчання. Катехитичне служіння – це і є праця апостолів. Такої праці особливо потребують жителі Сходу України, які є спрагли Слова Божого і опіки Церкви», – наголосив архиєрей.

Викладачка КПІ УКУ Марічка Шибка провела практичне заняття зі знайомства студентів, а під час лекцій студенти говорили про покликання і місію мирян, мету і засоби досягнення своєї мети, про підвищення самооцінки, позитивні якості в собі і в інших. Були урочисто вручені залікові книжки та література для навчання. У неділю студенти відвідали Божественну Літургію, де мали змогу молитися разом та просити Божого благословення для свого навчання та подальшої праці для добра Церкви. Під час проповіді отець Роман Вовк закликав студентів глибше пізнавати правди віри і Боже слово та нести Його всюди, передавати свідчення віри і любові іншим, трудитися в Божому винограднику на славу Божу і розвивати УГКЦ на східних теренах нашої Батьківщини.

Департамент інформації УГКЦ

УКУ очолив рейтинг вищих навчальних закладів від платформи DOU

5 жовтня аналітики спільноти українських програмістів DOU оприлюднили рейтинг найкращих вишів для розвитку ІТ-галузі в Україні. Український католицький університет, а саме факультет прикладних наук посів перше місце серед усіх закладів вищої освіти в Україні. Цього року рейтинг будувався на результатах вступної кампанії 2020 року, за яким УКУ отримав 189.15 бали за середньозваженим показником заяв на ІТ-спеціальності.

«Нам надзвичайно приємно бути в колі поважних українських університетів і, думаю, всім нам варто пробувати сили йти на глибоку міжнародну воду. Рейтинг за вступними балами – це лише один вимір якості, який легко обчислити. Але є багато вимірів якості, які важко виміряти, які є насправді більш важливими і які ми стараємось розвивати в УКУ. Я щиро дякую команді, викладачам за віддану працю і нашим партнерам, студентам, абітурієнтам та їхнім батькам за велику довіру до нашого університету» – коментує цього річний рейтинг декан факультету прикладних наук Ярослав Притула.

DOU – це українська платформа розробників програмного забезпечення, створена для розповсюдження новин, аналітичних статей та свіжої інформації, пов'язаної з інформаційними технологіями.

Департамент інформації УГКЦ

У Зарваниці відбулася проща Чернечої родини Воплоченого Слова

Третього жовтня у Марійському духовному центрі «Зарваниця» відбулася проща Чернечої родини Воплоченого Слова, яка вже стала доброю традицією. Разом зі священниками та сестрами до відпустового місця прибули паломники з Івано-Франківська, Закарпаття, Тернополя, Вінниці, Одеси, Скадовська, Бурштина, Стрия та інших місць.

Цьогорічна «карантинна» ситуація не дозволила прочанам зібратися, як завжди, чисельно. Порівняно з минулорічними прощами, ця була утричі меншою, але це не завадило спільній молитві: усі присутні взяли участь у Божественній Літургії, приступили до Святих Таїнств Покаяння і Євхаристії та молилися разом Хресну дорогу і вервицю.

Архиєрейську Божественну Літургію, яка через карантинні обмеження відбулася на площі біля собору, очолив єпископ-помічник Тернопільсько-Зборівський Теодор Мартинюк. Із ним співслужили одинадцять священиків Згромадження. Після спільної молитви владыка подякував усім членам Чернечої родини Воплоченого Слова за важливе служіння, яке вони здійснюють для Церкви й народу, привітав учасників паломництва, а також всіх прочан, які разом зі своїми парохами взяли участь у богослужінні. Зі свого боку, о. Антоній від імені всіх присутніх подякував владыці Теодору за спільну молитву в такий особливий день.

Відтак на площі відбувся маленький «Марійський» концерт для всіх присутніх прочан. На завершення паломники молилися на Хресній дорозі, розважаючи над стражданнями Ісуса Христа, та відвідували інші святині Марійського духовного центру.

Департамент інформації УГКЦ

Евтаназія – злочин проти людського життя

У Ватикані представлено лист Конгрегації Віровчення «Samaritanus bonus», затверджений Папою Франциском, який засуджує будь-які форми евтаназії та асистованого самогубства, закликаючи підтримати сім'ї та медичних працівників.

Той, хто через недугу перебуває на термінальній стадії життя, як і той, який народжується із обмеженими прогнозами на виживання, має право бути прийнятим, отримувати лікування, бути оточеним турботою. Церква виступає проти невинуватої терапевтичної настирливості, але наголошує на тому, що «евтаназія є злочином проти людського життя», а будь-яка формальна чи матеріальна співпраця з таким учинком «є важким гріхом», якого не може узаконити жодна влада. Про це читаємо в листі Конгрегації Віровчення «Samaritanus bonus» на тему «лікування людей на критичних та термінальних етапах життя», який у червні був апробований Папою Франциском та оприлюднений 22 вересня 2020 року.

Необхідність приготування такого документа пов'язана із помноженням випадків і розвитком законодавств у багатьох країнах, що дозволяють на евтаназію та асистоване самогубство важкохворих людей, чи навіть у випадку лише психологічних проблем. Завданням листа є надати конкретні вказівки для впровадження в життя послання Милосердного Самарянина. Бо навіть якщо оздоровлення є неможливим чи малоімовірним, «медично-санітарний, психологічний і духовний супровід є неминучим обов'язком», бо в іншому випадку йтиметься про «негуманне залишення хворого».

НЕВИЛІКОВНИЙ НЕ ОЗНАЧАЄ ТАКИЙ, ЩО НЕ ЗАСЛУГОВУЄ НА ЛІКУВАННЯ

«Вилікувати, якщо це можливо, але піклуватися – завжди». Ці слова святого Івана Павла II пояснюють, що бути невиліковним ніколи не є синонімом не отримувати піклування. Дбання до кінця, перебування з хворим, супровід його слуханням, дозволяючи почуватися любленим і бажаним, може запобігти самотності, страхові перед стражданнями й смертю, відчаєві, який з цього впливає. Адже саме ці явища сьогодні належать до головних причин, які пробуджують прохання про евтаназію та асистоване самогубство. Водночас, не бракує заяв з боку лікарів про зловживання, коли йдеться про припинення життя людей, які б ніколи не бажали застосування евтаназії для себе.

Документ зосереджений на питанні сенсу болю й страждання у світлі Євангелія та Христової жертви, вказуючи на те, що біль «є стерпним лише там, де є надія». Надією ж, яку Христос передає страждаючому, є «надія на Його присутність і реальну близькість». Тож паліативної опіки недостатньо, якщо «немає нікого, хто перебуває поруч з хворим і свідчить про його унікальну й неповторну цінність».

НЕДОТОРКАНА ЦІННІСТЬ ЖИТТЯ

«Недоторкана цінність життя є основоположною істиною природного морального закону та суттєвим підґрунтям юридичного правопорядку», – стверджується в листі. Тож так само, як неприйнятним є «аби інша людина була нашим невиліковним, навіть якщо би просила нас про це», не можна вирішувати чинити замах на життя людини,

«навіть якщо вона про це попросить». Позбавити хворого життя, якщо він просить про евтаназію, не означає «визнати і цінувати його волю», але, навпаки, «не признавати цінність його свободи, глибоко обумовленої недугою та болем, як також цінність його життя». Чинячи так, «вирішується про хвилину смерті замість Бога».

В документі наводяться деякі фактори, що обмежують здатність зрозуміти цінність життя. Першим з них є викривлене застосування поняття «гідна смерть» поряд із так само двозначним поняттям «якості життя» в утилітаристській антропологічній перспективі, згідно з якою життя вважається «гідним» лише за наявності певних психічних і фізичних ознак. Другою перешкодою є помилкове розуміння співчуття, забуваючи про те, що справжнє людське співчуття полягає «не у провокуванні смерті, але в прийнятті хворого, в його підтримці», пропонуючи йому засоби для полегшення страждання.

Ще однією перешкодою є зростаючий індивідуалізм, що є коренем «латентної недуги нашого часу», якою є самотність. Перед обличчям законів, що легалізують евтаназію, «іноді, виринають необґрунтовані дилеми щодо актів, які в дійсності пов'язані із простим доглядом за особою, як от гідратація чи годування хворого в несвідомому стані без перспективи одужання».

ЕВТАНАЗІЯ – ЗЛОЧИН ПРОТИ ЖИТТЯ ТА ГРІХ

Упорядники документа висловлюють занепокоєння з приводу «широко оскаржуваного зловживання евтаназійною перспективою» у медичних протоколах, які стосуються завершальної стадії життя, без консультації з пацієнтом чи родиною. Тож документ наголошує як на остаточному вченню на тому, що «евтаназія є злочином проти людського життя», «лихим у собі самому вчинком за будь-яких нагод й обставин». Тому, будь-яка безпосередня формальна чи матеріальна співпраця є важким гріхом проти людського життя, до якого жодна влада не може законно примушувати чи дозволяти на нього.

Таким чином, ті, хто затверджує «закони про евтаназію й асистоване самогубство, стають співниками важкого гріха», а також мають провину схилення до гріха, бо «такі закони причиняються до деформації сумління, також і у віруючих». Допомогати самогубцеві є «незаконною співучастю в недозволеному вчинкові». Евтаназійний акт є недопустимим, також і тоді, коли відчай або туга можуть зменшити, або ж вчинити неіснуючою особисту відповідальність того, хто його просить. «Йдеться, отже, про завжди помилкове рішення», тож

медичний персонал ніколи не може вдаватися «до жодної евтаназійної практики, навіть на прохання зацікавленої особи, ні, тим більше, його родичів». Тому закони, які легалізують евтаназію, є несправедливими. Благання про смерть з боку важкохворих не повинні сприйматися як «вираження справжнього евтаназійного бажання», але як прохання про допомогу й любов.

«НІ» НАДМІРНОМУ ТЕРАПЕВТИЧНОМУ ЗАПОВЗЯТТЮ

У документі пояснюється, що «захистити гідність вмирання означає виключити як прискорення смерті, так і її відкладення шляхом так званого надмірного терапевтичного заповзяття», уможливленого сучасними медичними засобами, спроможними «штучно відтермінувати смерть, без того, щоб пацієнт отримав у цих випадках дійну користь». Отож, з наближенням неухильної смерті, «дозволено прийняти рішення про відмову від лікування, результатом якого було би лише нестабільне та болуче продовження життя», але не перериваючи звичайного лікування, що належить хворому. Відмова від надзвичайних і непропорційних заходів є вираженням згоди з людським становищем перед обличчям смерті. Однак, обов'язковими для запевнення залишається годування та гідратація, оскільки «базовою формою піклування, належною кожній людині, є введення необхідних пожив та рідини».

ПАЛІАТИВНА ОПІКА НЕ ЗАЛИШАТИСЯ СІМ'Ї БЕЗ ПІДТРИМКИ

В цьому контексті вказується на важливість паліативної опіки, яку названо «цінним засобом» для супроводу пацієнта, застосування якого значно зменшує кількість прохань про евтаназію. До такої опіки, що ніколи не може включати можливість евтаназії або асистованого самогубства, зараховано також духовний супровід хворого та його сім'ї.

В лікуванні важливо, щоби хворий не почувся тягарем, але відчував, натомість, цінування й близькість з боку рідних. В цій місії родина потребує «допомоги та належних засобів». Це вимагає з боку держав «визнати першочергову та фундаментальну соціальну роль сім'ї та її незамінну роль також і в цій сфері».

ПРЕНАТАЛЬНА ДІАГНОСТИКА Й МАЛЕНЬКІ ПАЦІЄНТИ

Щодо сфери паліативної опіки в педіатричному віці та пренатальній діагностики, в документі зазначається, що відмиті свого зачаття, діти, уражені патологіями будь-якого роду, є «маленькими пацієнтами, яким сучасна медицина завжди спроможна надавати допомогу та супроводити в спосіб, який шанує

життя». Пояснюється, що у випадку пренатальних патологій, які безумовно приведуть до смерті протягом короткого проміжку часу та за відсутності терапії, здатної покращити стан здоров'я таких дітей, вони жодним чином не повинні бути покинуті, отримуючи належний супровід аж до настання природної смерті. Засуджується «іноді, обесивне» використання пренатальної діагностики й утвердження культури, ворожої до інвалідності, що часто призводить до рішення про аборт, «який ніколи не є дозволим».

ГЛИБОКА СЕДАЦІЯ, ВЕГЕТАТИВНИЙ СТАН, МІНІМАЛЬНА СВІДОМІСТЬ

У листі зазначається, що для полегшення болю у хворого, знеболююча терапія використовує ліки, що можуть викликати призупинення свідомості. Церква «підтверджує дозволеність седатції як частини лікування», що надається пацієнтові для того, щоби «кінець життя прийшов у максимально можливому спокої». Це стосується також і тих заходів, які «наближують момент смерті», але завжди, мірою можливості, «за поінформованої згоди пацієнта». Неприйнятною є та седатція, що вводиться для «безпосереднього й умисного» заповзяття смерті.

Документ також вказує на помилковість думки про те, що «брак свідомості в осіб, які автономно дихають, є знаком того, що хворий перестав бути людською особою з всією притаманною їй гідністю». Також і в ситуації постійного браку свідомості чи так званого вегетативного стану, за хворим повинна визнаватися його гідність, він повинен отримувати відповідне піклування, має право на живлення та гідратацію. Наголошується на необхідності передбачити «належний супровід для родичів», що несуть тягар допомоги хворим у вегетативному стані.

СПРОТИВ У СУМЛІННІ

Врешті, Конгрегація вимагає чіткої та згуртованої позиції з боку місцевих Церков щодо цієї теми, заохочуючи католицькі медичні заклади до відповідного свідчення, стримуючись від «очевидно недозволеної з моральної точки зору поведінки». Наголошується також, що закони, які схвалюють евтаназію, «не створюють обов'язку для сумління» та вимагають «серйозний і чіткий обов'язок опиратися їм, вдаючись до спротиву сумління». Лікар «ніколи не є простим виконавцем волі пацієнта» і завжди зберігає «право та обов'язок відмовитися від бажань, незгідних із моральним добром, як його бачить власне сумління». Нагадується про те, що не існує «права свавільно розпоряджатися власним життям», а тому жоден медичний працівник не може ставати «виконавчим захисником неіснуючого права».

Важливо, аби лікарі та медичні працівники були готовими до християнського супроводу вмираючих, на що вказують нещодавні трагічні події, пов'язані з епідемією Covid-19. Коли ж йдеться про духовний супровід особи, яка просить про евтаназію, необхідна «близькість, яка завжди спонукає до навернення» і «недопустимими є будь-які зовнішні жести, які б могли сприйматися як схвалення евтаназійного вчинку, як от присутність в момент його здійснення». Така присутність «не може інтерпретуватися по-іншому, ніж співництво».

о. Тимотей Т. Коцур, ЧСВВ – Ватикан

Час із Богом

Коли я була підлітком, мій духівник навчив мене щоденно проводити час у молитві. Це стало найважливішою звичкою в моєму житті, і я переконана, що ніхто не може зрости як християнин без неї.

Коли мені було всього 18 років, я запам'ятала уривок з Книги Приповідок 8:34: «Щасливий чоловік, що мене слухає, що день-у-день біля дверей моїх чуває, біля моїх одвірків стоїть на сторожі!». Я почала вставати рано і молитися в своїй кімнаті в гуртожитку коледжу. Я виявила, що Бог обіцяє благословення тим, хто проводить із Ним час! Тепер, я все ж так само, відокремлюю це особливий час для Бога.

А як ви плануєте своєму щоденні тихий час для Бога? Багато християн кажуть, що вони занадто зайняті, щоб виділити час для молитви і читання Біблії. Замість цього вони роблять кілька справ одночасно, слухаючи християнські подкасти, поки йдуть на роботу або моляться про себе, коли приймають душ або чистять зуби.

Немає нічого поганого в цьому, але якщо ви ніколи не відділяєте час, щоб зосередитися на молитві або читанні Біблії, ваші стосунки з Богом будуть безладними і поверхневими. Ще не пізно розвивати нові звички. Ось кілька способів, які ви можете використовувати, щоб зробити свій час із Богом пліднішим і ближчим.

ВСТАНОВІТЬ ЧАС ДЛЯ ВАШОГО «ПОБАЧЕННЯ» З БОГОМ

Нема різниці, коли молитися. Дехто обирає ранок; комусь зручніше чи легше молитися ввечері. Мені зручніше молитися рано-вранці, до того, як щоденні справи почнуть пожирати мій час. Як тільки ви виробите свою звичку, і зрозумієте, наскільки ви виграєте від неї, усвідомите, що просто не можете жити, не проводячи час із Богом.

ВИБЕРІТЬ ОСОБЛИВЕ МІСЦЕ, ДЕ ВИ БУДЕТЕ НА САМОТІ

«Ти ж, коли молишся, увійди у свою кімнату, зачини за собою двері й молись Отцеві твоєму, що перебуває в тайні, а Отець твій, що бачить таємне, віддасть тобі» (Матей 6: 6). Звичайно, це не означає, що ви не можете молитися під час керування авто. Але вам потрібне тихе місце, щоб зосередитися.

ВИМКНІТЬ ТЕЛЕФОН

Хіба ви б розмовляли з друзями, відповідали на смс або електронні листи під час побачення? Ні, якщо тільки вам не байдужі ці стосунки. Таким самим принципом керуйтеся, коли ви проводите час із Господом. Нам потрібно повернути мистецтво зосередженої посвяти.

Мені подобається мій телефон, але я визнав за необхідне змусити його замовкнути, коли я проводжу час із Богом. Якщо ви використовуєте свій телефон, щоб читати електронну Біблію, подумайте над тим, щоб повернутися до старомодного друкованого варіанту Святого Письма. Спокуса перевірити повідомлення або опублікувати фотографії в Instagram змарнувати ваше молитовне життя.

НЕ ПІДДАВАЙТЕСЯ ТИСКОВІ

Вам не потрібно читати 50 глав Біблії або молитися три години. Не поспішайте і правильно розподіляйте сили. Будьте реалістами і робіть невеликі кроки. Якщо ви шукали Господа нерегулярно, почніть читати одну главу Біблії в день і молитесь протягом 15 хвилин. Згодом, вам захочеться більше. Краще бути черепахою, ніж зайцем. Ключ у тому, щоб бути послідовним.

НАВЧІТЬСЯ «ПЕРЕЖОВУВАТИ» БІБЛІЮ

Один із найпростіших способів вивчення Біблії полягає в тому, щоб читати одну книгу за раз (наприклад, Послання до Римлян або Книга пророка Ісаї) і повільно „пережовувати“ кожен вірш. Що більше ви читаєте вірш, то більше „соків“ ви вичавлюєте з нього!

НЕ ПРОСТО ЧИТАЙТЕ БІБЛІЮ; АЛЕ СЛУХАЙТЕ ГОЛОС БОГА.

Деколи люди скаржаться, що не чують, як Бог говорить. Але коли запитую, чи регулярно вони читають Біблію, кажуть, що занадто зайняті. Та Бог хоче говорити з нами через сторінки Його Слова.

Коли ви читаєте Святе Письмо, молячись серцем, то знайдете в Біблії те, що шукаєте — це буде „приватне“ повідомлення для вас.

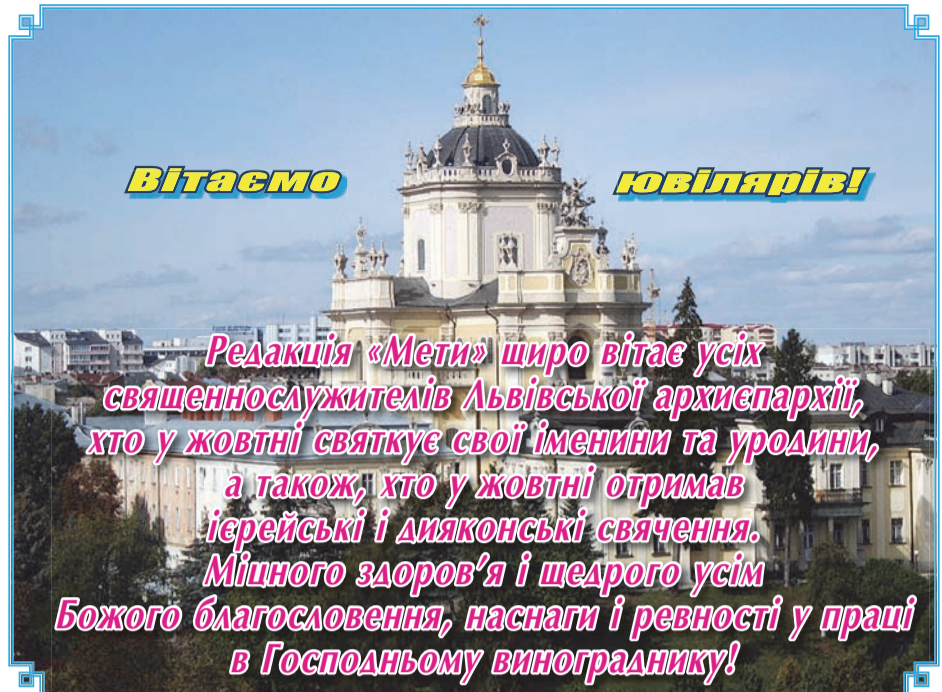
Коли у мене були важкі часи, і я був в біді, я читав Біблію доти, поки текст, здавалося, не виступав із Книги і не вітав мене, кажучи: „Я був спеціально написаний для тебе“.

ВИКОРИСТОВУЙТЕ МОЛИТОВНИЙ СПИСОК

Багато християн сприймають молитву досить егоїстично, так ніби вона існує тільки для задоволення їх власних потреб і потреб. Але Ісус закликає нас до місця глибшого жертвопринесення, запрошуючи нас молитися за інших. Кілька років тому я почав зводити молитися за окремих людей, яких Бог привів у моє життя. Сьогодні у мене є довгий список членів сім'ї, друзів, наставників і учнів, за яких я молюсь регулярно. Виливати серце в молитві за них стало однією з практик мого духовному житті, участь у яких приносять мені найбільше задоволення.

Апостол Павло писав до коринтян: «Але боюся, щоб, як змії був обманув Еву своїм підступом, так не попусувалися думки ваші, й ви не відхилилися від простоти й чистоти щодо Христа» (2 Коринтяни 11: 3). Наша високотехнологічна і насичена інформацією культура надає нам мільйон способів зайняти наш час, але проста посвяти і молитва залишаються протиотрутою всьому, що відволікає нашу увагу. Вимкніть шум, увійдіть в свою молитовну кімнату, зачиніть двері і проведіть час із Богом. Робіть молитовний час частиною свого повсякденного життя.

Переклад: Наталії ПАВЛИШИН, Дивенсвіт

Вітаємо

ювілярів!

Редакція «Мети» широкі вітає усіх священнослужителів Львівської архієпархії, хто у жовтні святкує свої іменини та уродини, а також, хто у жовтні отримав ієрейські і дияконські свячення. Міцного здоров'я і щедрого усім Божого благословення, наснаги і ревності у праці в Господньому винограднику!

Чи має молитва священника більшу силу, ніж молитва світської особи?

Запитання хитке. Можу на нього відповісти: і так, і ні.

Бо якщо говоримо про Службу Божу, Євхаристію, то, звичайно, молитва священника має більшу силу. Коли він простягає долоні і на його слова через дар священства приходить правдивий Бог поміж нас, то немає більшої сили за цю. Якщо це малось на увазі у запитанні, то, без сумніву, молитва священника має більшу силу.

Подібно також є і у випадку молитви-розгрішення: сила молитви сповідника є більшою, бо через неї надходить ласка Святого Духа. Ніхто з вірян не може давати розгрішення, оскільки лише богопосвяченим людям дано такий дар.

Однак якщо йдеться про силу молитви за оздоровлення, навернення, порятунку тощо, то тут основою є віра тієї людини, яка молиться. І віра світської людини може бути більшою за віру богопосвяченої особи. Тут немає ніякого поділу, це справа віри. Бог кожного з нас покликав до молитви і пам'ятаємо слова Ісуса про те, що якби ми з вірою казали горі зрушити з місця, то це б відбулось.

Про силу віри маємо просити у Бога, про благодать Святого Духа, яка б зміцнила нашу віру.

Підготувала Тетяна Трачук, Дивенсвіт

Свідоцтво про реєстрацію
КВ 4266

При передруку матеріалів
посилання на газету «МЕТА» обов'язкове!

головний редактор:
о. Богдан ЛУКОВСЬКИЙ,
літературний редактор
Святослав СМУК,
більше редактор і технічний редактор
Вячеслав ЧИЖЕВСЬКИЙ.

Відгуки та пропозиції надсилайте
на адресу:
площа св. Юра, 5, м. Львів,
Україна, 79000,
e-mail: meta.ugcc@gmail.com
http://www.meta-ugcc-lviv.com

Редакція залишає за собою право скорочувати і редагувати матеріали. За достовірність фактів відповідає автор.

Рекламні оголошення приймаються вичитаними і відредагованими рекламодавцем. Матеріали не рецензуються і не повертаються. Редакція може не поділяти думку автора.

Друк: ПрАТ «Видавничий Дім «Високий Замок»
Тираж: 5000 примірників, Замовл. № _____